

४४५३

कीर्तनावणी.

कृपावी प्रसिद्ध इरनाथ

आर्ज राखीमे. नानाभाहयं आराभनीहीकरी.

नडीआह

सत्यवक्ता प्रेस

अने १८५०—संवत् १९०८

मुद्रण०-४-०

ગુરુ મહિમા.

પ્રથમ નમુ ગુરુ દેવને, જેણે આપ્યું નીજ જ્ઞાન, જ્ઞાને
 ગોવિંદ ઓળખ્યા તેનું ટળ્યું દેહાલિમાન. ॥ ૧ ॥
 તત્વસાર. ત્રીલોકમાં, ગુરુ ગોવિંદ એક સ્વરૂપ; આદ્ય
 અંત મધ્ય એક છે, હરી ગુરુ સંત સ્વરૂપ. ॥ ૨ ॥
 ॥ સાખી ॥ હરી ગુરુ સંત સદા પદ સેવુ, જેનું નામ
 નીત્ય નિરંતર લેવું. ॥ ૧ ॥ ગુરુ ગોવિંદ થકી છે અ-
 ધિક, જેની પરમારથ કારણ શીખ ॥ ૨ ॥ ગોવિંદના
 સરજ પાડ્યા જીવ જાળ, તેની ગુરુ મુક્તિ કરે તતકાળ.
 ૩ એવા ગુરુ પુરણમેમદયાળ, પોતાનો જાણી કરે પ્ર-
 તીપાળ. ॥ ૪ ॥ ગુરુનું જ્ઞાન ગ્રહુ સુખ દેવે, સં-
 સાર સમુદ્ર તર્યા ત્રતખેવે. ॥ ૫ ॥ મળ્યા ગુરુ નાર-
 દને સુખરાસી ટાળી, ક્ષણ માત્રમાં લખચોરાસી.
 ॥ ૬ ॥ ગુરુ વીના કોઈ ન પાંખે પાર, જેના જશ
 ગાય ઉમા ત્રીપુરારી. ॥ ૭ ॥ વીરંચી વ્યાસ વદે ગુરુ
 ઇષ્ટ, ન જાણે મહીમા પ્રાણી પાપીષ્ટ. ॥ ૮ ॥ તેને ગુરુ
 દ્રોહી કત્યજી કહીએ, જેણે ગુરુ ધ્યાન ધર્યું નહી

હૈયે. ॥ ૯ ॥ ગુરુને આપ બરાબર જાણે, તેને જમ-
 દુત વૈતરણીમાં તાણે. ॥ ૧૦ ॥ ગુરુને ગાળ કાઢે તે
 કપુત, તેનું મુખ શુભે ભરે જમદુત. ॥ ૧૧ ॥ ગુરુ
 ની સેવામાં ચુક પડાવે, તેને હરી ચક્રની ધારે ચ-
 ઢાવે. ॥ ૧૨ ॥ ગુરુની નીંદ્રા સુણે નીરધાર, શીંસુ
 ગાળી રેડે શ્રવણમાંઝાર. ॥ ૧૩ ॥ ગુરુની સેજે જે
 પગ ધારે, તેને ત્રીલોકમાં કુણ ઉગારે. ॥ ૧૪ ॥ ગુરુને
 ચરણે નમે નહી શીશ, તેને શત્રુરૂપ જાણે જુગદી-
 શ. ॥ ૧૫ ॥ ગુરુ મરજદા નરાળેજે કોઈ, તે નર રણમાં
 રાક્ષસ હોય. ॥ ૧૬ ॥ ગુરુ વીના શાકુટ જેવો સાપ
 તેનું મુખ હેઠે ચઢે બહુ પાપ. ॥ ૧૭ ॥ ગુરુ વી-
 ના નથરો ફરે નર જેહ, મુવા પછી ઢોર અવત-
 રે તેહ. ॥ ૧૮ ॥ એમ ગુરુ ગીતામાં કહે શીવરાય,
 જેને વેદ શાસ્ત્ર નીરંતર આય. ॥ ૧૯ ॥ ગુરુશ્રદ્ધ
 કેવળ જ્ઞાન સ્વરૂપ, જેને હ્રદે આતમતત્ત્વ અનુપ
 ॥ ૨૦ ॥ તત્ત્વમ શ્રી લક્ષ અખંડાનંદ, ત્રીગુણાય-
 તીત ટાળે ભવફંદ. ॥ ૨૧ ॥ હેવા ગુરુ પ્રેમ કરી
 ને જે પુજે, તેના ઘટ માંહી ત્રીભુવન સુજે. ॥ ૨૨ ॥

પાંખો પરસાદ ગુરુનો જે પ્રીતે, જાંણે તેણે જજ્ઞ કર્યા
 લક્ષ નીતે. ॥ ૨૩ ॥ ગુરુનું પ્રેમે ચરણોદીક લીધું,
 તેણે ત્રીલોકનું તીરથ કીધું. ॥ ૨૪ ॥ ગુરુને પ્રેમે સં-
 તોસ પમાડ્યા, જાંણે તેણે ચૈદ લોક જમાડ્યા. ॥
 ૨૫ ॥ ગુરુની પ્રકંખા કરી લાગ્યો પાય, તેહને સર-
 વે સાધન સેજમાં થાય. ॥ ૨૬ ॥ એવા ગુરુ જાંણી-
 ને આવ્યો શરણ, નીવારોનાથજનમને મરણ; પાંખ્યો
 બહુ દેહ ધરીને દુઃખ, હાવે હરી આપો અવીચળ
 સુખ. ॥ ૨૮ ॥ પીડાઓ પારવનો મહરાજ, રાખો
 હરી બાહ્યગ્રહાની લાજ. ॥ ૨૯ ॥ જ્ઞેશો અપરાધ
 હમારા ઇશ, તારે કો કાળે હું કંમ તરેસ. ॥ ૩૦ ॥
 જ્યારે નીજ માતા બાલકને મારે, તારે તેને બીજું
 તે કાંણુ ઊગારે. ॥ ૩૧ ॥ અભેપદ બરદ તમારૂં
 હોય, આવે શરણે તેને હણે નહી કોય. ॥ ૩૨ ॥ ત-
 મો ગુણુ ગાતાં જે કરમ ન નાસે, તારે કોણુ ચર-
 ણુ તમારા ઊપાસે. ॥ ૩૩ ॥ રવીને ઉગે રહે અંધ-
 કાર, તારે તેને સીદ ઇછે સંસાર. ॥ ૩૪ ॥ પીઉખ-
 ને પીધે તેરોગ ન જાય, ત્યારે શો અમીતનો

મહિમાય. ॥ ૩૫ ॥ સુરતરૂ સેવે ન ભાગે ભુ-
 ખ તારે તેહેને કાંણુ કહે સુરરૂખ. ॥ ૩૬ ॥ તીર-
 થને નાહે પાપ ન જાય, ત્યારે શો તીરથનો મહી-
 માય. ॥ ૩૭ ॥ પારસને પરસે હેમ ના હોય, ત્યારે
 તેને પારસ કહીયે કેમ. ॥ ૩૮ ॥ સિંહને સરણે ગ-
 એ જાંબુક ખાય, તારે સિંહ સરણે ગયે શું થાય.
 ॥ ૩૯ ॥ રાંમ નાંમ લેતાં દમે અજ્ઞાન, તારે કાંણુ
 કેસે ભલું ભગવાંન. ॥ ૪૦ ॥ કાંમ કોધ લોભ લુ-
 ટે છે ચોર, તારે શું નાથ તમારૂં જોર. ॥ ૪૧ ॥ ધ-
 ર્ણીમાં જ્યારે મળે નહીં ઢંગ. તેહેની ત્રીયા ફરે ઉ-
 ગાડે અંગ. ॥ ૪૨ ॥ પ્રતીવ્રતા નારી પતીને લાજ,
 એવું તમે મનમાં બુઝો મહારાજ. ॥ ૪૩ ॥ પીડા
 પાંમે દાસ પ્રભુને ખોડ, અમે ઉપર કાળ ચલાવે
 ચોટ. ॥ ૪૪ ॥ પ્રભુનું ભજન કરતાંજે પીડાય, તે-
 હેનો તમને ખટો લાગે જદુરાય. ॥ ૪૫ ॥ આ-
 પોનીજ ભગતી સદા ઉમરાવ હરદે ખેડુ ઉજડ ફે-
 ર વસાવો. ૪૬ બેપારોને બેરખ નાંમ તમારૂં, તેણે
 સહુ કારજ થાય હમારૂં. ॥ ૪૭ ॥ ત્યારે ફરી નમ

ન હુટે કોઈ, જ્યારે રખવાળુ હરિનુ હોય.
 ॥ ૪૮ ॥ આવી પ્રભુ કરો રૂઢેમાં વાસ, ત્યારે સહુ
 થાય અવિદ્યા નાશ. ॥ ૪૯ ॥ વરતાવોને એક
 તમારી આંખ, ઉઘાડોને રાંમ રતની ખાંખ.
 ॥ ૫૦ ॥ દીનપણુ દુર કરો મહરાજ, હાવે હરી હે-
 તે કરી જાતો હાથ. ॥ ૫૧ ॥ બોલાવીને પાસે બે-
 સારોને બાપ, પમાડો છો સીદ હવે પરીતાપ.
 ॥ ૫૨ ॥ ભમાવો છો શીદ હવે ભગવાંન, દયા કરી
 દીજે અમે પદ દાંન. ॥ ૫૩ ॥ નાઠે નહી છુટો ત્રી
 ભોવન નાથ, મુકુ નહી શ્યામ તમારો સાથ. ॥ ૫૪ ॥
 વેરી મેઘ ખીંટુ ખસખસ હોય, તમારો સંઘ ન
 મુકુ તોય. ॥ ૫૫ ॥ માયાને વારો તમે રામરાય,
 કેહને નથી જંપવા દેતી જરાય. ॥ ૫૬ ॥ એહે-
 વું એનું કારમુ કાંમ કઠોર, કરેછે સાંધા વાંધા બ-
 હુ જોર. ॥ ૫૭ ॥ હરી ગુરુ સંતમાં અંતર પાડે, જી-
 વને લાલચ લોભ દેખાડે. ॥ ૫૮ ॥ એને કોઈ જી-
 તે માહાશુરવીર, ડગેનહી ધરમે ધુરંધર ધીર. ॥
 ૫૯ ॥ સાગર સાત અંજની નીર, ગોપર ભોમી

તે ગગને સમીર. ॥ ૬૦ ॥ શુન્યમાં પુરણ દેખે સો-
 ઇ, તેહેને અત્યુ અત્યતનું કૃણ હોય. ॥ ૬૧ ॥ જાં-
 ભે કાંઈ માગશે મારી પાસે, એણું રખે જાતા શ્રી
 અવીનાશ. ॥ ૬૨ ॥ રીધી સીધી માહારે ન જો-
 ઇએ મુકિત, માગુ નહી જોગ સીધીને જુગતી. ॥
 ૬૩ ॥ માગુ નહી એક છત્રપતિ રાજ, ઇંદ્ર તણા
 આસનનું કુણ કાજ. ॥ ૬૪ ॥ ઇછુ નહી અજપદ-
 ને કઈલાસ, ન માગુ ગૌલોક વૈકુંઠ વાસ. ॥ ૬૫
 ॥ પદરજ એક ચઢાણું શીશ, તમારી મેહેર માયા-
 ના ધીરા. ॥ ૬૬ ॥ ઇછુ નહી અન્ય પદારથ કાંઈ,
 રાખોનીજ અરણુ કમલની છાંય. ॥ ૬૭ ॥ મા-
 ગુ એમ ભકિત સદા સત સંગ, માગુ જશ ગાવા
 લીલા અવતાર. ॥ ૬૮ ॥ નડે નહી કોઈ મુને સં-
 સાર, રહુનીજ નાંમતણે આધારે. ॥ ૬૯ ॥ પ્રીત-
 મ પતીત આધારણુ નાંમ, તાર્યા કાંઈ કેટલી પાંખ્યા-
 નીજ ધાંમ. ॥ ૧ ॥ સાખી. ॥ સત સત નાંમ પ્ર-
 ભુ તમણું, સદા સત પુરષ વીચાર, કેહે પ્રીતમ
 શુદ્ધ ભાવશું દેજો નીત્ય દેદાર. ॥ ૨ ॥ ગાય સી-

ખે ને સાંભળે, ધરે નીરંતર ધ્યાન; કેહે પ્રીતમ
નર નારમાં, નહી કોઈ તે સમાં. ॥ ૩ ॥



૫૬.

એક સેજે કાગળ સતગુરુ લખે ॥ તેના વીરલા
વાંચનહાર કાગળ સતગુરુ લખે. ॥ ૧ ॥ જ્ઞાન વૈરા-
મનો દેહ ધર્યોરે, જોગપણનો જીવ; ભક્તી આભુ-
ખણુ પેહેરીચારે તેને જાણી શકે તે શીવ. કાગળ૦
॥ ૨ ॥ શીલરૂપી ખડીઓ કર્યોરે. નેમરૂપીરે રૂશનાઈ;
કલમ બુદ્ધી સતનીરે માંહી અદ્વીત અંક ભરાય.
કાગળ૦ ॥ ૩ ॥ વીચાર અક્ષર ત્યાં લખ્યારે વીવેક-
પણાની ઓળ ॥ સુરત નુરતની લીંટી કરીરે તેણે ઉ
તારી પાઠણુ પોળ. કાગળ૦ ॥ ૪ ॥ અક્ષર કાંનો મા-
તરારે માયા ઉપર શુન્ય ॥ તેમાં પરી પુરણબ્રહ્મ છેરે
તેને નહી ત્યાં પાપને પુન્ય. કાગળ૦ ॥ ૫ ॥ કોટીકો
ટી પંડિત પચી મુઆરે પડી પડી વેદ પુરાણ ॥ તેમાં

એક અક્ષર ઉકલ્યો નહીંરે ॥ ત્યાં તો થાકીયા જાણુ
 સુજાણુ. કાગળ ૦ ॥ ૬ ॥ અંધે અક્ષર વાંચીયારે બેહે-
 રે સુણી વાત ॥ મુગે ચરચા બહુ કરીરે એતો વિદેહી
 પુરૂષની શાખ. કાગળ ૦ ॥ ૭ ॥ જીવ વિના જીવિત ર-
 ચીરે મન મળ્યો મંગળ ગાય ॥ વસતા વીશંભરે સ
 હુ લખ્યુરે પછી કાગળ કેરો કહેવાય. કાગળ સતગુ-
 ર લખે. તેરના વીરલા વાંચનહાર. ॥ ૮ ॥

પુરૂષોત્તમ પરીબ્રહ્મ કેવળ પ્રગટીયા જીગમાંય, સત-
 ગુરૂ સ્વરૂપે શોભિતારે જગના સુરની ગ્રહેવાને બાંચ
 વારીજીઉ વારણે. હુતો લખી લખી લાગુ પાય, અખં
 ડ પદ રાય નિગમ નેતી ગાય. વારીજીઉ વારણે ૦
 ॥ ૧ ॥ અધમ જન ઓધારવારે પાવન પગલાં સાર,
 ભવજી સીંધુ તારતારે સ્વામી ક્ષણુએ ન લાગી વા-
 ર. વારીજીઉ ॥ ૨ ॥ દરસને દુકરીત ટળેરે પરસે
 પાવન થાય, નીજનંદ સુખ ઉપજેરે આવરણુ અવિ-
 ઘા જાય. વારીજીઉ ॥ ૩ ॥ બ્રહ્મા લે અતિ ભાંમણાં
 રે શીવ સનકાદિક ગાય, વિષ્ણુવ ને વંદન સહારે મ
 હિમા મુખે કહ્યો નવ જાય. વારીજીઉ ॥ ૪ ॥ મંદ

જન તો મરમ ન જાણે આશ્રમ વરણની આડે, ત્રી-
 ગુણમાં તાણે ફરેરે બાંધી જીવપણની જાળ. વારી-
 જડિં ॥ ૫ ॥ પુરણ પુન્યહોય પાછલાંરે નિત નિમિત્ત
 હરિનું ધ્યાન, અનેક જનમને આદરેરે સ્વામી પ્રગટ
 મળ્યા ભગવાન. વારીજડિં ॥ ૬ ॥ સકળ તીરથના
 તીરથ સતગુરુ સકળ દેવના દેવ, ધન ધન તે નર ના-
 રનેરે મન કૃમ વચને કરે સેવ. વારીજડિં ॥ ૭ ॥
 કહે અખો અવિચળ પદના દાતા સતગુરુ સોઇ, કા-
 ણ જાણ બ્યાપે નહીંરે ફરી જનમ મરણ નવ હોય.
 વારીજડિ વારણે. ॥ ૮ ॥

ગરવો.

જ્યારે ભોમી ભાર વધ્યો ઘણો, ભોમી ગઈ બ્રહ્મા-
 ની પાસજે; પોહોડ્યાતા પ્રભુ ખીર સમુદ્રમાં, ત્યાં જ
 ધને આરાધ્યા અવિનાશજે; બ્રહ્માએ ભજન કર્યું ભ-
 વાતનું. ચોપાઇ. જગો જગો શ્રી જગનનાથજી, દુના
 યાં બહુ પ્રાંમેછે ત્રાસજે; કાપો કષ્ટ હમારાં કમળાપતિ,

ડિલા અમર કરે હરિદાસજી. બ્રહ્માં ગગન ગીરા હરી
 એણીપેરે ઓચર્યા, મુણે સહુ અમર અમારી વાત
 જી; અવતાર લેઈ સહુ જદુવંશમાં, વસુદેવ પિતા દે-
 વકી માતજી. બ્રહ્માં ગોકુળ લીલા મારે કરવી છે,
 મુજને વા'લો મજજી સાથજી; ચતુરાનંદ ચિંતા ક-
 રશે નહીં, એવું બોલ્યા લક્ષ્મી નાથજી. બ્રહ્માં દે-
 વકી વસુદેવને પરણાવીયાં, કંસે આખ્યાં કન્યાદાન
 જી, દાન માન દેઈ સંતોડીયાં; પ્રેમે વેંચ્યાં ફેફળ પા
 નજી. બ્રહ્માં વીર વળાવવા ચાલ્યો બેનને, એટલે
 વાણી થઈ આકાશજી, એનો અષ્ટમો ગર્ભ તને માર-
 શે, તેનો રાખ રૂદે વિશ્વાસજી. બ્રહ્માં મુણતાં કોપ
 ચાલ્યો ત્યાં કંસને, વસુદેવ સમજાવે બહુ પેરજી; સ્ત્રી
 બાળક બેનને જે હણે, તેના પાપ તણે નહીં પાર-
 જી. બ્રહ્માં પુત્ર થશે તે આણી આપીશુ, મન ગમે
 તે કરજી ભુષ જી; થોડુ શા જીવ્યાને કારણે, ના હણે
 શ સ્ત્રી બાળ સ્વરૂપ જી. બ્રહ્માં કીરતીમાન્ય કુંવર
 પે'લો થયો, વસુદેવ લાંબ્યા કંસની પાસજી; જોઈ દ-
 યાગિપની કંસને, રાખ્યો રૂદે દ્રઢ વિશ્વાસજી. બ્રહ્માં

અષ્ટમો ગર્ભ આણીને આપજે, બીજાં બાળ હણ્યે
 શું થાયજે; એટલે નારદજી ત્યાં આવીયા. તુ કેમ બે-
 શી રહ્યાછું રાયજે. બ્રહ્માં કંસે માંડીને કહી વારતા,
 નારદ કહે સાંભળ તું ભુપાળ જો; જ્યાં ગણીયે ત્યાં-
 થી થાય અષ્ટમો, એમાં જણે તરિ કાળ જો. બ્રહ્માં
 આ જદવ સૌ અમર અવતર્યા, દેવકી ઉદર વિશ્નુ
 અવતારજો, એટલું કહી નારદજી ઉડીયા, કંસને કો-
 ધ ચડ્યો તેણીવાર જો. બ્રહ્માં દેવકી વસુદેવને કા-
 ળા મહામાં નાંખીયાં, ભીંડી ભુંગળ સાંકળ દાર જો;
 ઉપર ચોકી મુકી ચોસરી, રખે કાંઈ આચા જતા લ-
 ગારજો. બ્રહ્માં ચોકસ રહેજેચીતમાં ચેતીને, બાળક
 જન્મે કરજો જાણજો; કરાર કરીને બેઠો આસને, રાત
 દિવસ જમ્યે નહીં પ્રાણજો. બ્રહ્માં પાપી લાગ્યો સૌ
 ને પીડવા, કંસે માંડ્યો મહા કલેશ જો; પીડાયા જ
 દવ જ્યાં ત્યાં થઈ ગયા, રહ્યા જઈ વનમાં દેશ વિદે-
 શ જો. બ્રહ્માં જે જન્મે તે આપે આણીને, બાળક
 માર્યાંછે બે ચાર જો; સાતમો ગર્ભ ધર્યોછે સેશજી, દં-
 પતી પામ્યાં હરખ અપાર જો. બ્રહ્માં હરીએ હુકમ

કર્યો નીજ માયાને, વેગે કરજો એ વિચાર જો; ગર્ભ
આકર્ષણ કરી જઈ મુકજો, રોયણીજના ઝિદર મોઝા-
રજો. બ્રહ્માં અષ્ટમે આપે નાથ પધારીયા, સુર સૌ
હર્ષ પામ્યા અપાર જો; પુષ્પની વૃષ્ટિ કરે સૌ દેવતા,
જેજે બોલે ગગન મોઝારજો. બ્રહ્માં શ્રાવણવદીઉત્તમ
અષ્ટમી, અભિચીત રોયણી ને બુધવાર જો; લક્ષ્મ મ-
હુરત શુભ તે ઘડી, આર્ધનિશાહિહરી અવતાર જો.
બ્રહ્માં દર્શન દીધુ દેવકી વસુદેવને, દંપતિ પામ્યાં
અતિ આનંદજો; મુખડુ જોતાં દુખડુ સૌ ટળ્યુ, ટળી-
યા મોહમાયાના કંદજો. બ્રહ્માં કીરીટ મુગટ કુંડળ
હીરે જડયાં, કંઠે કૌસ્તક મણીના હાર જો; પીત વસ્ત્ર
નવગરદામણી, ગદા આઘ આયુધભુજ ચાર જો, બ્ર-
હ્માં ચરણ કમળ સેવે સિંધુસુતા, પદરજ વંદે અજ
ઘંદ્ર જો; મંદમંદ હાસ્યે હરિ એમ બોલીયા, તમે ત-
પ કર્યું વરસ બાર હજાર જો. બ્રહ્માં તપ કરી ક્ષુજ
પાસે વા માગીયો, તે અર્થે લીધો અવતાર જો; હવે
રખે શત્રુનો ભય રાખતા, થોડે દહાડે થશે સંહારજો.
બ્રહ્માં ગોકુળ લેધ ચાલો ચાંપે કરી, નંદ જસોદા-

જીને દ્વાર જો; મુજસાટે માયાને લાવજો, તેમ કોઈન
 જાણે નીરધારજો. બ્રહ્માં એટલુકહીહરીશીશુરપેથયા,
 જેનો કોઈનપ્રીછેપારજો; વસુદેવલઘ્યાલ્યાવેગેકરી,
 ભાગી ભુંગળ ઉઘડ્યાં દ્વારજો. બ્રહ્માં સૌ ઉપર નાં
 ખી માયા મોહની, નીંદ્રાવશ ઘોરે સંસારજો; રવી ત
 નયાની તીરે આવીયા, વસુદેવ પ્રેમે ઉતર્યા પારજો.
 બ્રહ્માં ચાંદે આવી અજવાળુ કર્યું, ઇંદ્રે કીધી અમ્રત
 ધાર જો, માયાએ આવીને ઓથો કર્યો; તે દિન બ્રા-
 વન વર્ષ અગીયાર જો. બ્રહ્માં વસુદેવ ગોકુળમાં પ-
 ધારોયા, આંબ્યા નંદરાયને દ્વારજો; જસોદ્ધાની સે
 જમાં પધરાવીયા, તે કોઈ જાણે નહીં નિરધાર જો.
 બ્રહ્માં સુત મુકીને ત્યાં લીધી સુતા, ત્યાંથી વેગે વ-
 જ્યા વસુદેવ જો; આંબ્યા તેમ પાછા પગલે ગયા,
 મધુપુર જઈ પહોંચ્યા તતખેવ જો. બ્રહ્માં જે જેમ
 હતુ તે તેમ થઈ ગયુ, એટલે સૂરજ થયો પ્રકાશ જો.
 જ્યારે રોવા લાગી બાળકી; ત્યારેજગ્યા સૌ રખવાળ
 જો બ્રહ્માં ચાંપે જાહેર કયું જઈ કંસને, જેને જીવ્યા
 નું છે જીતનજો; ઉઠી આંબ્યા ત્યાં ઉતાવળો, કન્યા

દીડી રૂપરતનજો. બ્રહ્માં કાલાવાલા કરે બહુ દેવકી,
 આટલી રહેવા દેને બાળજો, જોરે ઝુંટી લીધી હાથ-
 થી, પટકે સદલા ઉપર તતકાળજો. બ્રહ્માએં ॥
 દેવી ઉડી ગઈ આકાશમાં, ગગને જઈને બોલી
 વાણીજો; મુજને શું મારે છે મુરખા, તારો વેરી
 વ્રજમાં જણજો. બ્રહ્માએં ॥ કંશે કરવા માંડી શો-
 ચના, રૂઢ્યા દુઃખ પ્રગટ્યું અપારજો; ગોકુળમાં ગો-
 પાળે લીલા કરી, ઓછવ નંદરાયને દારજો. બ્રહ્મા-
 એં ॥ પુત્ર વધાઈ આપે નંદજી, હીરા હીમ વ-
 સ્ત્ર સણગારજો; ઘેર ઘેરથી આવે સૌ ગોપીકા. પ્ર-
 ગટયો પ્રેમ રૂઢ્ય અપારજો. બ્રહ્માએં ॥ ચતુરા ચોક-
 પુરાવે મોતીએ, નવરંગ લેણુ બાંધ્યાં દારજો; કે-
 શર કુમકુમ છડા દેવરાવીયા, મંગળ ગાન કરે વ્રજ-
 નારજો. બ્રહ્માએં ॥ દધિ કાદવ કીધા નંદજીને
 આંગણે, નાચે ગોવણ કરે રસગાનજો; શોભા સુંદ-
 ર સાગર સામજો, અંગપરવાર કોટી અલ-
 કારજો. બ્રહ્માએં ॥ સોવણપુલે વૃજ પુલી રજું, ઘે-
 ર ઘેર આનંદ ગીત ગવાયજો, જોતાં ધન ધરતીમાં

ઉત્તરયુ, ભોમી રત્નમણી છવાયજે. બ્રહ્માએ૦ ॥ ગં-
 મા આઘ તીરથ વ્રજમાં વસે, શંકર આદે સરવે દે-
 વજે; આપી અવીચળ વસ્તુ ઇંદ્રે કરવા નીજ પતી
 કેરી સેવજે. બ્રહ્માએ૦ ॥ બાળ ચરીત્ર કરે બહુ પેર
 શુ, નિત્ય નિત્ય નૌતમ નંદકીશોરજો; સુનાં ધામ
 દેખીને સંચરે, નામ ધર્યું માખણ ચોરજો. બ્રહ્માએ૦
 કંસે મોકલો મારી પુતના, લીધુ લક્ષ્મીકેરૂ રૂપજો;
 સ્તનપરજેર હળાહળ ચોપડી, હણતી બાળક વૃંદ અ-
 નુપજો. બ્રહ્માએ૦ જોતી આવી નંદજીને આંગણે, કેહે
 દેખાડે તમ્મરો બાળજો; જશોદા ઘર કાજ કરતાં હ-
 તાં, પારણે પોઢયા લાલ ગોપાળ જો. બ્રહ્માએ૦ લઈ
 ધવરાવવા બેડી લાલને, ધાવતાં સોશીલીધા પ્રાણજો
 પાડી ચીસ પડી પૃથ્વી વિશે, એણીપેરે કરી નિશ્ચય
 રીનાશજો. બ્રહ્માએ૦ રાઘ હુણે ઉતારે જશોમતી આ-
 નુઓને આતે શું કહેવાય જો; હનુ હીંડતાં તો એને
 આવડયુ નથી, પડેગડે ને ઉભો થાયજો. બ્રહ્માએ૦
 લાખ એળાલા લાવે લોકના, દોળે ફેડે મહીનાં માટ
 જો; યમળા અર્જુન સૂત કુબેરના, ઊધાર્યા મયા સ્વ

ગનીવાસ જો. બ્રહ્માએ૦ જશોદા મોતીહાર પોરવાનાં,
 મુઠી ભરી લીધાં મોરાર જો; મોતી કેરાં ઊછેર્યાં ઝાડ
 વાં, આપવા પ્રીત જીવતીને શણગારેજો. બ્રહ્માએ૦
 અગમ્ય ધેનુ વછાસુર મારીયો, શંખચુડ કેશીવૃક્ષ
 ભાસજો; હરીએ રાખ્યાતેને રક્ષણતા, આપ્યો ચરણ
 કમળનીવાસજો. બ્રહ્માએ૦ જળજીવનનાથી કાળીકાઢ્યો
 નાથે નીરમળ કીધું નીરજો; જીવતી જળ જીવનનામાં
 કદમે ચઢીને ચોર્યાં ચીરજો. બ્રહ્માએ૦ સોસો પ્રણામ
 સુરજને કરાવીયા, દોષ નીવાર્યો સુંદરશ્યામજો. વરણ
 ધેરથી નદ છોડાવીયા, વૈકુંઠ દરશવ્યુ જમનાં તીર
 જો. બ્રહ્માએ૦ ઘાંઘ્રે કોપ કર્યો પ્રજ ઉપરે, ત્યારે ધરી-
 યો ગોવરધનજો; હાથ છાયા છખીલાલ્યે કરી, વેણ
 વગાડી રમાડ્યા રાસજો; તારણી કેરા તાપ શમાવી
 યા, સ્તંભડુ આપ્યું સુંદરશ્યામજો. બ્રહ્માએ૦ વૃજની
 લીલા વરણવી કોણ શકે, જો મળે કોટી સારદા શેષ
 જો; નીગમ નીરંતર ગાયછે, તો એનો પારન પામે
 લેશજો. બ્રહ્માએ૦ એટલે નારદજી ત્યાં આવીયા, પ્ર
 ભુને કહી સંક્ષેપે વાતજો; આગળ કાંમ કરવાં છે,

ઘણાં, હજી કેમ બેસી રહ્યા છે નાથજી. બ્રહ્માએ૦ ॥
 પાપી પરીયટને સંધારવો; કરવું માળીનું કલ્યાણ-
 જી, કુબ્જકેરૂં ચંદન લેવું છે, લેવા પાપી કંશના પ્રા-
 ણજી. ॥ બ્રહ્માએ૦ વસુદેવ દેવકી કેરાં બંધન છોડા-
 વવાં; વીઘા ભણવી સંધિય ઘેરજી, જીરે જરા સંધને
 છૂતવો; કરવો કાળયવનનો સંહારજી. બ્રહ્માએ૦ ॥
 દરીઆ તીરે રચવી દારકાં; શોભા શકળ શીરો-
 મણી સારજી, શોળ સહસ્ર એકશોને આડ પરણવી,
 કરવો છે વડો પરીવારજી. બ્રહ્માએ૦ ॥ પ્રેમે પારથનો
 રથ હાકવો; રચવો મહાભારતનો ડાડજી, એટલું કહી
 નારદજી ઉડીયા, ગયા બ્રહ્મ લોકનીવાસજી, કંશે અ-
 કરૂડ તેડવા મોકલ્યો, આવ્યો નંદરાયને દ્વારજી. બ્ર-
 હ્માએ૦ ॥ કંશે તમ સુત સહીત તેડાવ્યા; લીધું ધ-
 નુર જગનું નામજી, ગમતું થાશે કુંઠ ગોવીંદનું
 કંશને મળ્યાનું છે કામજી. બ્રહ્માએ૦ ॥ નંદજી સ-
 હીત ગોવાળીયા; રથમાં બેડા કેશવરામજી. રથ રોકી-
 ને રાધાજી રહ્યાં, નહીં જવા દઉં સુંદર શામજી. બ્ર-
 હ્માએ૦ સર્વે વીંટઘવળી વૃજ સુંદરી; જો સાચો

અધીક સ્નેહજ્ઞે, પ્રાણ અમારા સાથે ચાલશે, એમાં
 કંઈ નહીં સંદેહજ્ઞે. બ્રહ્માએ ॥ પ્રેમગોષ્ઠી કરી સૌ-
 સમજાવ્યાં; ચાલ્યા કહણ કરીને મનજ્ઞે, અકરડ જી-
 મનામાં નાવા ગયા, જળમાં દીકા જગજીવનજ્ઞે. બ્રહ્મા ॥
 ॥ પ્રથમ પરીચટની પુજા લીધી; સર્વ શણગાર્યા ગો-
 વાળજ્ઞે, માર્ગે માળીએ પુષ્પ ચડાવીયાં, મુકતી
 આપી દીનદયાળજ્ઞે. બ્રહ્માએ ભજન કર્યું ભગવાનનું ॥
 કુમળ કેરચંદન લીધુછે; કીધું કમળા સરખું રૂપજ્ઞે,
 ઘનુષ યાગમાં જોદ્ધા બહુ હણ્યા, ત્યારે ભય પામ્યો
 જીવાળજ્ઞે. બ્રહ્માએ ॥ કોળીઆ કુંજર સટ પછા
 રીયા; માર્યા ચારણ મુછીક મલજ્ઞે, આવી રાજસભા
 માં ઉભા રહ્યા, કંસને કેશ ગ્રહી પટકયો શલ્યજ્ઞે.
 બ્રહ્માએ ॥ માત પીતાનાં બંધન છોડાવીયા; જઘને
 પ્રેમે લાગ્યા પાયજ્ઞે, પુરવાશીના શોક શમાવીયા, ઘેર
 ઘેર આનંદ ગીતગાય બ્રહ્માએ ॥ લોકીક વિદ્યા ભણ્યા
 સંદીપની, આણી આખ્યો મૃતક બાળજ્ઞે, જોરે જરા
 સંધને જીતીયો, કીધો કાળ ચવતનો કાળજ્ઞે. બ્રહ્મા-
 એ ॥ દરીયા તીરે વાસી દ્વારીકાં; પરણીયા સોળ

સહસ્ત્ર એકસો આઠજો, પ્રેમે પારથનો રથ હાકીયો
 ઠાઠયો મહાભારતનો ઠાઠજો. બ્રહ્માએ૦ ॥ એણીપેરે
 ભોમી ભાર ઉતારીયો, લોલા કીધી અનંત અપારજો
 પ્રીતમ સરખા પતીત ચોધારીયા, એવા અશરણા
 શરણ મોરારજો. બ્રહ્માએ૦ ॥ મૂઢિમા મોટો જદુરા-
 યનો; સદાસંઘેસરમાં વિલાસજો, ગરબો ગાય શીખે
 ને સાંભળે તે પ્રાણી વૈકુંઠ જાયજો. બ્રહ્માએ ભગન
 કર્યુરે ભગવાનનુ૦ ॥ રામ રામ રામ

મહિના.

કારતક માસે કેકઠ કામની, મંદીર પધાર્યા દસ-
 રથ રાયજો; કબુધી કેકઠ અણીપેરે બોલીઆં,
 આજ હું કહું તે કહ્યાં થાયજો. મુખડે વચન બોલ્યાતે
 પાળીએ, રાચણ મામુ એક વચનજો; મારા ભર-
 તને રાજ બેસાડીએ, તમારા રામજો જોએ વનજો.
 મુરછા થઈછે દસરથરાયને, રાયજો મુખડે નવ બોલા-

યજ્ઞે. મારા પ્રાણજીવન રઘુનાથજી, વન જાયો. એવું
 કેમ કહેવાયજો; વીજોગ રામતણે કેમ સંભેવાશે, નિ-
 શ્ચે જશે અમારા પ્રાણજો. પ્રભાતે મહૂરત રાજ આ-
 સનનું; વેદ વચન બોલ્યા પરીમાણજો. એવી ખખર
 થઈ રઘુનાથને, તતખર થયા તેણી વારજો; વચન
 પાળવા દસરથ તાતનાં, સ્વામી જીવણના શ્રી રઘુ
 નાથજો; કબુત્રી કેકઠ એળીપેરે બોલીઆં, એ
 હરીએ પુર્યો વનમાં વાસજો. ॥૧॥ માગસર માંસે
 મંદીર મેલીને, રામજીએ વન કર્યો પ્રવેશજો; પુરનાં નર
 નારી સૌ રૂદન કરે, સીતાજી છે બાળે વેશજો; વનમાં
 એકલડાં એ કેમ રહેશે, જનક દુસારી રાજકુમારજો;
 ભોમી પશુ પક્ષિનો ભે ઘણો, કેમ કરી રહેશે ભા-
 હા વન મોઝારજો; રામ લક્ષ્મણ બે ભાયા ભીંટીઆ,
 યજ્ઞ કર્યો ત્રીસોડી નાથજો, રથમાં બેડાં સીતા રા-
 મજી, પુરના લોક મળ્યા સૌ સાથજો; લક્ષ્મણ સર્વને
 કહોં ઘેર વળે, મુજ પર રાખો સર્વ મેહરજો, મારે
 ચૌદ વરસની આજ્ઞા, તેમાં ઘડી ઓછી નવ થાય
 જા. સ્વામી જીવણના શ્રી રઘુનાથજી, એ હરીએ

વનમાં પુર્યો વાસજો. ॥૨॥ પોસમાસે પ્રભુજી પરવર્યા,
 વનની વાટે સી ॥ રામજો; રથ પાછો વાળ્યો
 રઘુનાથજી, આઠ્યા ઘો રાજને ગામજો; ઘો રાજએ
 સુંદીર સેવા કરી, ઓળખીયા ત્રીલોકી નાથજો;
 મુસ્તક મુમટ બનાવ્યા કેશનાં; રામ લક્ષ્મણ બે
 બન્ને બ્રાતજો; મારે ચાર દિવસ રહી ચાલવું, આ-
 ઠ્યા ચિત્રકોટ વિશ્રામજો; ચિત્રકોટની સુંદીર ભે-
 મિકા; આસન બનાવ્યાં લક્ષ્મણ વીરજો; ગંગા ત્ર-
 વેણીને કાનચીકા, એનાં અઘ્રીત મીઠાં નીરજો;
 ત્યાં બિરાજે શ્રી રઘુનાથજી, વનફળ લાવે લક્ષ-
 મણ વીરજો; જેને અગમ નીગમ કરી ગાય છે,
 દરશન દેવતાને દુર્લભજો; સ્વામી જીવણના શ્રી
 રઘુ નાથજી, એ હરીએ વનમાં પુર્યો વાસજો. ॥૩॥
 માહા માસે માતાજી કૌશલ્યા, ભરત શત્રુઘ્ન જનક
 સહિતજો; સજન સૌ મળવાને આવીયું, સૌ મળી
 કર્યો એક વિચારજો; વન ગયાનાં વચન પા-
 ણીયાં, અથજી કહેછે વારંવારજો; અથજી પ્રત્યે
 શ્રી હરી બોલીયા; એણીપેરે બોલ્યા પુરણ બ્રહ્મ

જો; પ્રજા પાળો રૂડી રીતશું, આપણો રઘુકુળ
 નો એ ધર્મજો; નયણે નીરને ભરથજી બોલીયા,
 સુને મંદિર કેમ રહેવાયજો; ચરણ પાદુકા આ-
 પી ભરથને, હવે દરસન ક્યારે થાશેજો; મારા
 પ્રાણજીવણ રઘુનાથજી, સ્વામી જીવણના ક્યારે
 મળસોજો; કબુધી કેકઠ અણીપેરે બોલીયાં, એ
 હરીએ પુર્યો વનમાં વાસજો. ॥૪॥ ફાગણ માસે
 પ્રભાતે ચાલવું, વિદાય કર્યોછે સર્વે સાથજો; નવ
 વરસ હરી ચિત્રકોટે રહ્યા, મન ડાકણી ગંગાને
 તીરજો; સુંદીર સજ્યાએ પ્રભુ પોઢતા, સ્ફાટીક
 સ્તંભ્યાએ રઘુવીરજો; અનશોયાને મંદીર પધારી-
 યા, અત્રીમુની થયા આનંદજો; માતા અનશોયા હ-
 રખ્યાં ધણું, સીતાજીને દીધો બોધજો, અમળ વ-
 સ સીતાને પેહેરાવીયાં; આણી મન અતી ઉલ્લા-
 સજો, દુઃખ સુખ કાંઈ મનમાં ન લાવીએ; ત્યાંથી
 ચાલ્યા જાણમ જોધજો, આવી પંચવટીમાં વાસો
 કર્યો; મહીષમાર્ધી મહાવ્રત મોજરજો; વનજીખાવા
 વનકુળ પેહેરવા, મહન કર્યોછે ચૌદસો વનમાં નીથજો;

દુષ્ણ સુખમાં દિવસ આજવા, સ્વામી જીવણના
 છે। સુખણજો, ॥ ૫ ॥ ચૈતર માસે ચરિત્ર એક
 થયું, જેની સુંદરી રૂપ રતનજો, કપટ કરીને આવી
 એક કામની, મુખડે વાયક એવાં બોલીજો, મારે
 ઇચ્છા છે વર વરવાની, રામ લક્ષ્મણ વરવાનું મન
 જો, રામે શમશા કરી લક્ષ્મણને, એનું છેદન કીધું
 નાકજો, રક્ષણી નાઠી ગઈ લંકાં ભણી, જગ્યો ભાઈ
 રાવણ ભુપજો, વનમાં જોગેશ્વર કોઈ આવીઆ,
 તેની સુંદરી રૂપ રતનજો, કપટ કરીને રાવણ ઉ-
 ઠીઓ, કારમો મરઘ બનાવ્યો તેણી વારજો, એક
 મુખે સીતાજીનું હરણ કરે, બીજે મુખે ચરેછે ચાર
 જો, એ મરઘો સીતાજીની દ્રષ્ટે પડ્યો, રામજી
 મૃત્યુ મારીને લાવોજો, સ્વામી જીવણનાને સુખ
 આપીએ, તેનો મને કંચુવો શીવડાવોજો. ॥ ૬ ॥
 વૈશાખે વચન સીતાજીનાં સાંભળી, રામજીએ લીધાં
 ધનુષને બાણજો, રક્ષા કારણ મેલ્યા લક્ષ્મણને,
 રામજી ગયા મૃત્યુની પાસજો, મહાવનમાં જઈને
 મૃત્યુને મારીઓ, ખેલેલે બાણે વીધ્યાં શરીર જો,

મરતાં મરઘે એમ પોકારીયું, વહારે ધાજે લક્ષ્મણ
 વીરજે, એવો શબ્દ સીતાજીએ સાંભળ્યો, લક્ષ્મણ
 ભીડ પડી શ્રી રામજે, લક્ષ્મણ કહે એ કારણ
 ખોટું છે, સીતાજી કહે મન ગમતાં થાયજે, કઠણ
 વચન સીતાજીનાં સાંભળી, લક્ષ્મણ ધનુષ ધરીયાં
 હાથજે, એટલે જોગી આવ્યો બારણે, ભીક્ષા દોને
 સીતા નારજે, વનફળ લઈને સીતા આવીયાં, પગ
 એક મેલ્યો ઉમરા બહારજે, પાવડીએ પાવતા
 પધરાવીયાં, છળ કરી લેઈ ગમે તેણી વારજે, આ
 કાશમારજે રાવણ લઈગયો, લઈ આવ્યો લંકાં મો-
 ઝારજે, જઈને મુકયા અશોક વાડીમાં, ત્યાં આવ્યાં
 મદોદરી નારજે, સીતાજી સંદેસો કોને કહીએ, સાં-
 ભળો સતી મદોદરી નારજે, રામજીભાવ વેચન વન
 માં ગયા આગળ કરવાં છે બહુ કાજજે, અસુર અનેક
 જોદ્ધા હણવાજે, કારજાકારણ ધર્યો અવતારજે, રાવણે
 સીતાજીનું હરણ કર્યું, લેઈ આવ્યો લંકાં મોઝારજે,
 જઈને મુકયા અશોક વાડીમાં, સીતાજી રૂદન કરે ને
 રાય જો; કૌશલપુરીમાં માફ કોઈ નથી, સુરપુર ગયા

દસરથ રાયજો. અયોધ્યા નગરીમાં અધેર વળયું; કે
 કંઈએ જે ધર્યુંતુ મનજો; સુખમાં રાજ કરે ત્યાં ભ્રથજી,
 અમારે દુખના મેરૂ ડોહ્યા જો. કપટ કર્યું એ કેકંઈ
 સાસુએ; અમને સાંપ્યા વનના વાસજો; મુજ વીતી
 તે કંઈ વિનતી, ચૌદ વરસના પારે માસ જો. સીતાજી
 સંદેસો કોને કહીએ, સાંભળો સતી મદોદરી નારજો.
 ॥ જા જેઠે જનકીજીનું હરણ થયું, સુની મડીમાં ન મળે
 કોઈ જો; રામજી મૃગ મારીને આવીયા, રામજી રૂદન
 કરે ને રોય જો. લક્ષ્મણ આતે કારણ શુભયું, આંખે
 આંસુ ધારા જગ જો, દુઃખમાં દુઃખ કોને કહેવાયજો,
 રૂઢાએ દુઃખ પગટયું અપારજો, સર્વે મુઝી આશ્રમ
 જોઈ વળ્યા, કોઈએ દીઠું જનકનું બાળજો; મારગમાંહી
 એક ગીધ પક્ષી મળ્યો,, તેણે કહી સીતાની ભાળ-
 જો. આકાશ મારગે રાવણ લેઈ ગયો, ત્યાં મેં જુઝું
 કર્યું અપારજો; મારૂં ન આહ્યુ રઘુનાથજી, શુદ્ધી ના
 રહી શરીર જો; રામે મુકિત આપી તેહને; આ-
 વ્યાપંખા સરોવર તીર જો. શવરીના મનોરથ પુ-
 રીયા, સ્વામી જીવણના ધારણ ધીરજો; સીતાજી

સદેસો કોને કહીએ, સાંભળો સતી મંદોદરી નારજો
 ॥ ૮ ॥ અશાડે હનુમાનજી આવી મળ્યા, આવી લા-
 ગ્યા પ્રભુજીને પાંચજો; બેડે કર જોડીને ચરણે નમ્યા,
 વાળીએ અન્યાય કર્યો મહારાજ જો. અધરમ જોઈ
 વાળીને હણ્યો, જન સુગ્રીવને આપ્યાં રાજ જો; નળ
 નીલ અંગદ ને હનુમાનજી, જોડ્યા સર્વે ધારણ ધીર
 જો. જોડ્યા પ્રત્યે શ્રી હરી બોલીયા, અહીં કોઈ લા-
 વે સીતાજીની ભાળ જો; બેડે કર જોડીને ચરણે
 નમ્યા, હનુમાનજી છે પવન કુમાર જો. તેને શોધ લે
 વાને મોકલ્યા, વાંદરે ભરી લેંકા પર ફાળજો; આવી
 અશોકવન ઉભા રહ્યા; જ્યાં બેઠાં છે સીતા માત જો.
 મુદ્રીકા મુકી ચરણે નમ્યા, માતા હું છું તમારો દાસ
 જો; મુજને સોધ લેવાને મોકલ્યો, ખેમખુશાળ છે શ્રી
 રઘુનાથજો. લંકાંપર લંકાં પરજાળીને આગ્યા સ્વા-
 મી જીવણની પાસજો; સીતાજી સંદેસો કોને ક-
 હાર્યો, સાંભળો સતી મંદોદરી નાર જો. ॥ ૯ ॥ શ્રા-
 વણુ ભાસે સાંહર તીરે-આવીયા, અદાર પદમ સૈના
 કરી તૈયાર જો; જોરાવર જોડ્યા ત્યાં તેડાવીયા, નર વાંદર

શું માયા મેલીજો. નળ નીલ અંગદ ને હનુમાનજી,
 જોધ્યા આઠ્યા લંકાં મોઝાર જા; સાંમા સાંમી જોરા
 વ્રત જુધે હણ્યા, અતિ બળ જોયાનો સંગ્રામ જો.
 નિશાયર માર્યા બહુ જતના, ધરતી ધ્રુજ ધનુષ ટંકા
 રજો; જોરાવર કુલકરણે જુધે હણ્યો, ઇંદ્રજીત માર્યો છે
 એ ઠામ જો. શેશનાંગ પાતાળે શરસળ્યો, રાવણ
 માર્યો છે એ ઠામ જો; દયાળે દેવનાં બંધન છોડાવી-
 યાં, સ્વામી જીવણના જ જ કાર જો. સીતાજી સંદેસો
 કોને કહીએ, સાંભળો સતી મંદોદરી નારજો ॥ ૧૦ ॥
 ભાદરવે વીલીક્ષણ દાસને, રામજીએ આપ્યાં રા-
 જ્ય આસનજો; મંદોદરી સભામાં આવીયાં, કરવા હ-
 રી ચરણે દરશનજો. મંદોદરી કહેછે મહારાજને,
 દુષ્ટ હતો એ રાવણ રાય જો; પ્રભુ પરતાપ તમારો ન
 જાણીયો, એવાં ફળ પામ્યો અન્યાય જો. સ્વપ્નપાલ-
 માં સીતાને બેસાડીને, તેડીલાઠ્યા હનુમાન વીરજો;
 સીતાજી સંદેસો કોને કહીએ, સાંભળો સતી મંદોદરી
 નારજો. ॥ ૧૧ ॥ આસો મસો આનંદવધારીએ, આજ મારે
 દીવાળીના દિન જો; પુરમાં સુખનાં સાગર રેલીઆ, પ્ર-

પુલ્લિત ગયાં સર્વનાં મન જો. હસતી ઘોડા રથ-શણગા-
રીયા, દોરી લીધા કુંજ ઘોડાંજો મજવાશી દર્શને
ચાલીયાં, કરવા હરિ ચરણે દરશન જો. દુધલીના-
દ કરે સૌ દેવતા, પુષ્પની વૃષ્ટિ અવધ પર થાય જા,
જ જ શબ્દ સૌ બોલી રહ્યા; સ્વામી જીવણના જાગાર
જા; સીતાજી સદેસો કોને કહીએ, સાંભળો સતી મં
દોદરી નાર જા. ॥ ૫૨ ॥

પંદર તિથિત્રો

પંદરે તમે પ્રથમ જુવો પ્રરિક્ષા, નથી રહ્યા-કંઈ રા-
વાણ સરખા; મુરખ મન મેડાદોને ત્રસના. ભણતોને
સીતાવર સ્વામી. બીજ વિના અધર છે અરણી, ધ-
રગી વિના સૌ મિથ્યા કરણી; ભક્તિ વિના સૌ
જુડી સૌ કરણી. ભજ૦ ॥ ત્રીજે તે તપ જુવો
ભારી, તેમાં શુ બેઠે વિશ્વાહારી, સીરે ઉપર કાળ
રહ્યો ધારી. ભજ૦ ॥ ચોરાશી ચારે બાંધુકરવી, નવી
નવી દેહ પડે બરવી; તે માટે સત સંગ કરવી. ભજ૦

॥ પાંચે ચોર પાંચરમાં લુટે, વિસ્વાસિયાત કરી ખુ
 ચે; સખંધી તાહારા દેહતણા લુટે. ભજ૦ ॥ છઠે
 શું બેઠો વિશ્વાહારી, અવધ પોતી તાહારી આવી;
 મંતો ઉપર કોઈ ન શકે નાળી ભજ૦ ॥ સાને સામાં
 ભેળા થઈ જોશે, સખંધી તાહારા દેહ તણા રોશે, દો
 હો પ્રાણી તાહારી હાંશિયસે. ભજ૦ ॥ આઠમે નિશ્ચે
 નથી રેહેલું, વિવેક વિચાર કરીકહેવું; તે માટે રામનુ
 નામ લેવું. ભજ૦ ॥ નમુકે કાળશત્રુ કોને, દયા દાન
 ભકિત આપો સઉને; સૂલભછે ભાઈ રામ ભજે તેને.
 ભજ૦ ॥ દુસ્મન મોયલાને વારો, આગળ નથી
 ઉગર્યાનો આરો; મેલી દે પ્રાણી મુવાતણો ચાળો ભ-
 જ૦ ॥ એકાદશી આશરો કરીએ, તન મન ગુરૂ ચર
 જે ધરીએ; મન મુકી ભવસાગર તરીએ. ભજ૦ ॥
 ખારે ભેદર ખારપોર રણી, રણી વિના સર્વેમિ-
 થ્યા કણી; ભકિત વિના શૌ જીવી કરણી. ભજ૦ ॥
 તેરશ દુર્લભ છે દેવને, તેરસ રહે વસે શીવને; શુભ
 છે ભાઈ રામ ભજે તેને. ભજ૦ ॥ ચૌદે લોક ભાગે
 વડે પળમાં, વિચાર કરી લે તારા મનમાં; શુ મોહી

રહ્યો રખ્યાના તનમાં. ભજ૦ ॥ પંદર તથ પુરીરે થા-
શે, ગાશે તેને જ્ઞાન પ્રગટ થાશે, સુલભ છે ભાઈ હરિ
ચરણે જશે. ભજીયોને સીતાવર સ્વામી. ॥



ધોઢ.

જીરે ધન્ય ધન્ય આજરે, ॥ આતમારામનું રાજરે; ॥
કંઈ એકનાં કારજ સરી ગયારે, ॥ જીરે તુટેલી સ-
ગાદરે. ॥ કરી લો મારા ભાઈ રે; આજના વવાયા
જીવ કાંઠાં જશેરે. ॥ ઉથલો ॥ સુરતી બાધનો વી-
વા કરવા જેવા ચાલી ઠાંમ; ॥ પીંડ બ્રહ્માંડ વર શોધિ-
યો, સાથે બાપ વીવેકનામ ॥ ૩ ॥ ઢાળ ॥ જીરે
જેયાં જેયાં જેયાં રે; સાત પાતાળરે, અવનીના માળ-
રે. તોયે પણ તાળ આવ્યો નહીરે; ॥ ૪ ॥ જીરે ત્યાં-
થી હું તો ચાત્રીરે, કરીને વીચારરે. ઇંડ પારરે; અ-
ટલ પુરૂષ પાસે આવીયારે. ॥ ૫ ॥ ઉથલો ॥ જ-
ઘને ત્યાં ઠામ જેયો; વર રૂડારે વીશાલ જલહલ જ-

લહલ છલકી રહે, ત્યાંહાં કપ્પ નહી આવે કાલ ॥ ૬ ॥
 ઢાળ ॥ જરે મનની કીધી મોરરે; ઝીત નાળી ચે-
 રરે, અલખ પુરૂષ ને આપીયાંરે. ॥ ૭ ॥ જરે જોયા
 મહારાજરે; સરોયાં સર્વે કાજરે, વીવાહ કરીને અમે
 આવીયાંરે. ॥ ૮ ॥ ઉથલો ॥ વેળાસર તો વીવા કો-
 થો; ક્ષણું ન લાગી વાર, કર્મ વીના કોઈ નવ મળે,
 સુરતી તે ભાગ્યે અપાર. ॥ ૯ ॥ ઢાળ ॥ જરે કંકે-
 તરી લખાવોરે; દેવતાને કહાવોરે, વીવાએ વેહેલા
 સર્વે આવજોરે. ॥ ૧૦ ॥ જરે બ્રહ્માજી ત્યાં આવ્યા-
 રે; મારે મને ભાવ્યારે, માંડવડો તે રૂડો ચોકાવીયોરે.
 ॥ ૧૧ ॥ ઉથલો ॥ ધર્મની ચાર થાંભલી; દેહી
 પાક પીપળ પાંત, નાડાં તે નરમાઇનાં, ખંભે તે ખાં-
 ઢ્યાં જાણુ. ॥ ૧૨ ॥ ઢાળ ॥ જરે માંડવો ચોકાવીરે,
 તરવેણીમાં આવીરે; અંમરાપુરના ઢોલીડા તેડાવી-
 યારે. ॥ ૧૩ ॥ જરે સૈયરો બોલાવીરે; મંગળ ગવરા-
 વીરે, જ્ઞાનના ગોળ વેંચાવીયારે. ॥ ૧૪ ॥ ઉથલો ॥
 માંડવો મહા સુંદીર; માયાથી બળી બહાર, દાસપથું
 હળુ ત્યાં રહે. સદા મંડની ચાર. ॥ ૧૫ ॥ ૫૬ ॥

આલ ॥ ત્યાં તો સૈયર સર્વે આવેરે. રૂઢાં આનંદ
 મંગળ ગાવેરે; ગમ ગુજરાં લેવાને આલીરે, સાચાગુ
 રૂનો શબ્દ બાલીરે, ધર્મ કર્મ અજ્ઞાંણું લીધુરે. તે
 તો મતીરે કુંભારને દીધુરે, પેહેલા ત્રણ કરા ત્રણ
 ગુણરે, પછી ચાર કરી ચારખાંણરે. ॥ ૨૧ ॥ એ તો
 સાત હુવાં પુરાંણરે; લેઈ ગુજરાં ઘરમાં આવીયાંરે,
 રૂઢે માંડવે સોવરાવીરે, ચાર જુગની ચોરી બનાવી-
 રે, તે તો આપે બ્રહ્માજીએ આવીરે. ॥ ૩૧ ॥ ફરતાં
 ગુજરાં મેઢ્યાં માંહીરે. વચે લાકડું રોપ્યું ત્યાંહીરે,
 તે તો દેહીનાં અનમાંન જાંણરે, માંહી રચ્યો ભુ-
 લવણીનો તાણેરે. ॥ ૪૧ ॥ ચતુરાઈના ચોખા વેરાવોરે;
 જવાનીના જવ તલ લાવોરે, માંહી બ્રહ્મઅકૂની ચે-
 તાવોરે, માંહી ગરવનાં ધી હોમાવોરે. ॥ ૫ ॥ અ-
 જ્ઞાનનાં ધંધણું લાગેરે; ત્યારે આત્મા માંહીથી જાગે-
 રે. બુધીબદ્ધ ઘર સાંતક કરશેરે. ॥ ૬૧ ॥ ત્યાંતો વેદ
 બ્રહ્માજી ઓચરશેરે; બહુ ઢાલ વાગે રણતુરરે. ॥ ૭૧ ॥
 ત્યાં તો જોવા મળ્યા સંત સુરેરે, માંહી અનહદ
 નો અત વાગેરે, ત્યાં તો અખંડ બ્રહ્માંડ ગાજેરે, ભુંગ-

વાગે ભેર ભુગળ ને ધડીયાળારે, વાળે શોભીતાં અતી
 રશાળરે. ॥૮॥ અહશાંતીક એ રીતે થાયરે, ત્યાંહાં તે
 દાસપથુદલ જયેરે ॥૯॥ ચાલ કરે ॥ સતગુરૂ શાંનને
 શરવો કીધો, આત્મારાંમે હાથમાં લીધો, એમ કરી
 અગ્ની વધાવીયારે. ॥ ૧ ॥ શોક સોપારીશરવામાંદેઈ,
 સંક્ષેપુશ્રીફળહાથમાંલેઈ, જવાંનીનાજવતલહોમીયારે.
 ॥૨॥ અધ્યાના પુત્રનેદક્ષણારેઆપી; બુધીબાઈ ધરમાંહી
 ચાલી, આનંદ ઘણેરો છે અંગમાંરે. ॥ ૩ ॥ હવે આ-
 તમારામ કહે વરધો ભરાવો, વેગે કરી વેલેરાંરે
 આવો, આજે શૈયરો છે રંગમાંરે. ॥ ૪ ॥ સર્વે સહી-
 યરો કરીરે વીચાર, આવી પોહોતી જ્યાંહાં મતીરે
 કુંભાર, સાર બેઠાં સર્વે શોભીયાંરે. ॥ ૫ ॥ સંતસા-
 ગરમાં ગીરધારી છે દરીઓ; ત્યાં જઈ જ્ઞાનની
 વરધોરે ભરીયો, તરાંરે જ્ઞાનીનાં લોભીયાં, ગ-
 મનો ગોતયડો અકલ વહુએ લીધો, વીચાર ભાઈ-
 નો ચાદર કીધો, બેડિના તે છેડા ગાંઠીયારે, ટેકને
 તોરણે સર્વે આવ્યાં, બુદ્ધી તે બાઈને શાદ કરા-
 બ્યાં, વરધો વધાવીને આવીયાંરે, રૂડીરે રીતે વરધો

વધાવી, શરણી શાંખી માંડવડામાં આવી, વ-
 રવા વધાવી દેહ કાવરી, અકલ વહુ કે કુંભ ન-
 હી ઉતાર; શર્વે થકી મારે લેવું છે સાર. શામુ
 સેવા અમને ભાળવારે, સૌ કોને મન લાગ્યું છે
 શાર, ધન્ય ધન્યરે વ્યક્ત વહુ વહુઆર, જરૂર તમને
 આપીશુ રે, દેહ ગાંમને હવે વેગે જમાડો, મુકી
 દો સર્વે ભ્રમણાનો આરો પથુરે લાડાલા
 શંત ત્યાં વસેરે, ॥દાખા ॥ જરે ગાંમ જમી રહુરે,
 શર્વને કહ્યુરે, હવે તો જાન વોડલી આવશેરે. જરે
 જરૂને તે ચીરે, જુએ થકી થકીરે હવાણાં વધાઈ
 કાઠએક લાવશેરે. ॥ઉચ્છો ॥ અલખ પુરથી જન સુ-
 દી, રૂડી તે રંગજોગ, બધુક બાણ ત્યાં ગરજ્યાં
 તોયોતણાં ચમરોળા દાખ ॥ જરે વાડીએ તે રૂડી
 રે, દીસે રંગ રાણીરે, હવેયો તે ઉડે અસમાન-
 માંરે. જરે અમમની જાનરે, મહારૂપવાંનરે, જો-
 ને તુતારા ભાંનમાંરે. ॥ઉચ્છો ॥ હરખ કેરે હાથીયે
 બેડ તે પુરણબહા, ॥ સાચા તે શંત ચમર કરે, તે.
 નો કોઈ ન જાણે મરમ, ॥દાખ ॥ જરે નવ શહસ્ત્ર

ઘોડારે, દશ રથ જોડારે, તેણે મારગે તે તો ચાલો
 ચારે, જીરે તેનાં બેડા જોગીરે, નવ હોય રોગીરે,
 રાખતના નેજ સંતે ઝાલીયારે. ॥ ઉથલો ॥ તરવેણીમાં
 તેજ રોપ્યું, અજ પાનીશાન, અનહદ નોખત સાંભ-
 ભળી, પછે શહેરમાં થયું જુણ, ॥ ઢાળ ॥ જી-
 રે, સાંભેયું લો સારરે, ઇંગણ પીંગળાનાર રે ત્રી-
 કુટી તખતે જાંગ ઉતરીરે, જીરે પ્રેમનાં પાથર-
 ણારે, મહારંગ વરણારે, સાંધો નહીરે એક સુતનાં-
 રે, ॥ ઉથલો ॥ તનના ઢાળ્યા તકીયા, માંદ મ-
 ન ઢોળેવાય, હકમ માગે હરી કને, પછી જાંનજમવા
 જાય. ॥ ઢાળ ॥ જીરે પ્રેમની પરશાળો, માંદવડો વિ-
 શાળરે, જન તે તરત બેસી ગઈરે, જીરે હેત પક-
 વાતરે, પીરશાં સરવે જનરે, જરૂર જલેખી મીઠી
 સહીરે, ॥ ઉથલો ॥ શાક કીધાં સુભ કરમનાં, માંદે
 મરમ માંદો દ્રાક્ષ, રસોઘ રૂટી રીતની, માંદે
 નાના વીધીના પાક, ॥ ઢાળ ॥ જીરે ભાવે કર્યો ભા-
 તરે, કહુ છું સાચી વાતરે, ધીરે તે જરૂર જમા-
 ડીયાંરે, જીરે અમરીત પ્રાણીરે, પીઓ સરવે જ-

ભીરે, જન જમીને ગધ વાડીએરે, ॥ ઉથલો ॥ જ્ઞા-
 ન કેરો કયલુવો આરોગ્યા, આતમરામ દાસપથુદત્ત
 ત્યાં રહે, સદા તે ગગનમંડળ ગામ ॥૫૬ ॥ ચા-
 લ ફેર ॥ હરી ભલે આઠ્યારે, અલખેલોળ આ-
 વીઆ, વાલો ભલે આઠ્યારે, અલખેલોળ આ-
 વીયારે, તોરણુ આઠ્યા છે નાથ મારો, ઉભા રહ્યા
 છે ત્યાંય, સરવે સૈએરો ત્યાં એમ કહેરે, હવે જવુ
 હરીની પાસ, હરી ભલે આઠ્યારે, અલખેલોળ
 આવીયારે, ચાર શરીયા ચાર ખાણના, પીંદી તે
 પંડજ અજણ, હરી ઉપર ઉશેટ જેરે, ત્યારે જાણેશ
 ઘટનો મરમ, હરી ભલે આઠ્યારે, અલખેલોળ આ-
 વીયા, મુશળુ તે મારનુરે, જુંશર તે જણ, ત્રાકત્રી
 વીધો માયા જણજેરે, તીર નાંખશે પરાવી વારોવા
 ર. હરી. હરી ઉપર વાંસ વાળજેરે, બાળજે અ-
 સુભ કર્મ, કબુધી કોડીઆં ભાગશેરે, ત્યારે જાગશે
 ઘટનો મર્મ. હરી. બુધીબાઈએ હરી વધાવીયારે,
 આઠ્યા મંડપ માંય, સાળો કરોધ માંડવે ચઢ્યોરે,
 હરીને ખાળી રહ્યો છે ત્યાંય, હરિ. રેરે કરોધ તું ફેલ

કરતો. લેને તારોલાગ, સંતપર તે ચાલે નહીરે, તારા ઘડીએ ન ટકે પગ, હરીં અરધ ઉરધ ચોરી રચીરે અગ્ની ચક્ર કેહેવાય, સાવધાન તો સૌસંતકહેરે, તેહેનો ભેદ મુનીજન પાય. હરીં અમર કાંકણ પેહેરીયારે, સુરતી ખાઈને હાથ, વીચાર ભાઈને પંચરાવીયારે, ત્યારે જાત મટીગઈ ભાત. હરીં અમર ગાંડણ ગાંડીયારે, આતમારામે ત્યાંય, વળતી મંગળ વરતાવીયારે, સુરતીએ ઝાલી પ્રભુની ખાંય. હરીં અક્ષય પરણ્યા પક્ષકમારે, ઘડીએ ન લાગી વાર; સૌભાગ્યવંતી સૈયર કહેરે, તેને સોપારી આપોને સાત. હરીં ગણેશ તો તારી ગત્યછેરે, બીજું કાંઈયે ન હોય, દાસ પથુદસ ત્યાંરહેરે, જ્યાં સદા માહારૂ મન માંહ, ઇતો શ્રી સુરતીખાઈનો વીવાહ સંપૂર્ણ.



શ્રી જાનકીજીનો વિવાહ

પદ ૧ છું.

સવસ્તશ્રી અવધપુર ઉત્તમ ગામરે, આનંદ મં-
ગળ દશરથ રાયનુ ધામરે. ॥ ૧ ॥ પ્રગટ્યા પ્રભુજી
સરવેને સુખ દેવારે, ભવમાં ભુલ્યા તે શું જાણે
બેવારે. ॥ ૨ ॥ લોક સરવે તો મોહ્યા રૂપ નિહાળીરે,
માસ દિવસ એક ભાનુ રહ્યો છે ભાળીરે. ॥ ૩ ॥
આનંદ શોભા ઈંદુ બાણુ વિશેષારે, નાથ રતીનો
લગ્ન પામે દેખીરે. ॥ ૪ ॥ વિશ્વામિત્ર યજ્ઞ તણુ દુ-
ષ્ટ જાણીરે, જાયા રઘુવર હરીને જોવા નાંણીરે ॥ ૫ ॥
માત પિતાર્યે કર ઝડાવો હાથરે, રામ લક્ષ્મણ બેડે
આલ્યા મુનીવર સાથરે. ॥ ૬ ॥ અસુર તાડીકા સુખા
હુ સંધારીરે, અણુ રજથી ગૌતમ અબળા તારીરે.
॥ ૭ ॥ મીથુલાપુરમાં માહા જંગ માંડ્યો હોવારે, તુળ-
શી સુતના સાંભી આવ્યા જોવારે. ॥ ૮ ॥

પદ ૨ જી

જનક પુરની નરનારી સહુ મોહીરે, આ જો બેની ન-
ઉતમ જોડીકાઠરે; કમળકંસરી હંસ બચ્ચાની ચાલરે,

નેણુધીરજને ચંદન ચરચાં ભાળરે. ॥ ૧ ॥ શ્યામ પુ-
 રશ તો સીઆ સમોત્તર સોહીએરે; આ જુગમાં તો
 અવર ખીજનહિ કોઈરે; શુંકરીએ જે જનક રાયને ટેક
 રે, વેરણુ વીધાતાએ અવળા લેખીયા લેખરે. ॥ ૨ ॥
 ખીજે દિવસે ખાગ ગયા શુભકારીરે, ગવરી પુજવા
 આઠ્યાં જનક કુવારીરે; સજન ઓટમાં ગૌર શ્યામ
 મુખ જેઠરે, નેણુ ચંકારી મુખ ચંદાને મોહીરે. ॥ ૩ ॥
 શીવ બ્રહ્મા હું માગુછુ તમ પાસરે, મારા મનની પુ-
 રણ કરજે આશરે; એમ કહીને સરવે આઠ્યા ઘેરરે,
 તુળશી સુતના સ્વામી જાગે ધેરરે. ॥ ૪ ॥

પદ ૩ જી.

બેઠેની જનકપુરી છખી જેઠને મોટા મોહ્યારે કાંઈ
 સુરીતર શેષ, જનકપુર ધાજાંરે વાગીયાં. જેવા ધનુષ
 જગનનેકારણે, બાહુ આઠ્યારેત્યાં ભુધનરેશ. જનકપુ-
 ર ૦ ॥ રાજ જનકે તે કુંવર બેલાવીયા, રાયે હીધારેધ-
 ણાં આદરમાં. જનકપુર ૦ ॥ એક સીદાસને અંતિસે
 શોભતુ, તે પરસોહિએરેનંદવરલીનેવાન જૂથકોટીકોટી
 આગીઆ, અજ્યાતેમધેજેમસુરજપ્રકાશ જનકપુર ॥ ૧ ॥

તો અગણિત તારા ઉદેથયા, તે મધેરેજેમશશીઅલભાં
 છુ. જનક૦ ॥ જેણે રામ રૂપને ઓળખ્યુ તણુ ચાહ્યા
 સૌમનતણી આશ. જનકપુર૦ ॥ એવી સુંદીર શોભારે
 જોધને, ગુણ ગાયરે નીત તુળશીનો દાસ. જનકપુર
 વાજારે વાગીયાં. ॥

પદ ૪ થુ

બેહેની જનક લલી સંગ લેધને આવીરે અખળા
 ત્યાં અનંત અપાર. જનકપુર નગ્ર સોહામણું. ના-
 રી અરસપરસ વાતો કરે; જ્યારે નરખ્યારે પ્રભુ પ્રાણે
 આધાર. જનકપુર૦ ॥ હેલી એ વર સરસ સોહામ-
 ણો, જોડી સોહીએરે સીતા રામની જોડ, જનકપુર૦ ॥
 ત્યારે એક સખી એવું ઓચરી, કુંવર કોમળરે શીવ
 આપ કઠોર. જનકપુર૦ ॥ જોધ રઘુવર રૂપ ભુક્તાં પ-
 ડ્યાં, આવી ઊભારે સૌ દેવ વૈમાન. જનકપુર૦ ॥
 અતિ સુંદર શોભારે જોધને, તાસાં ગડગડીયાંરે અતિ
 ગગન નિશાન. જનકપુર૦ ॥ કર જોડી કરે સહુ વિ-
 નતિ વીધી રાખજોરે અમો રંકનું માંન. જનકપુર ૦ ॥
 સ્વામી તુળશી સુતનોંઆહાંવરે, ત્યારે પામીએરે અ-

મે અવિચળ દાત. જનકપુરં ॥

પદ ૫ મુ.

જનકરાયના મંડપમંડ્યે ત્રણંક મુકયું શીવનુરે. રાવણ
સરખાહારી નાઠા ત્યાંશુ ચાલે જીવનુરે; ગદા મહિપતિ
તો ફોધે ભરાયા, ઉઠ્યા છે સમ*ખાધરે; જોર જણા-
વેર જુગતે ઝાઝુ, સનમુખ આગ્યા ધાધરે; રાજ ખી-
જ તો હોય અભિમાની, સાથે ઉઠ્યા સર્વરે. હાલ્યુ ન
હીં તે હારી બેઠા, મેહેલી મનનો ગર્વરે; જનકરાયને
જવાળા લાગી, બોલ્યા સૌને જોધરે. આ જગતમાં
ક્ષત્રી રાંડે જનમ્યો નથી કોધરે, રીસ કરીને લક્ષમણ
કહે છે રાજ એ શો વાંણીરે; આ અવની ને ધનુષ
તાર, લેઈને બોળુ પાણીરે. આભામંડળ ફેાડી નાખુ
કાયા કુંભ જેવુંરે, બાળ ચઢાવે કમળ નાળ તે મારે
મન છે એવુરે, રામઅનુજને શ્રીરાવવજી સાનકરે છે
છાનીરે, તુળશીસૂતનાસ્વામી કેરીમરજઢાત્યાંમાનીરે.

પદ ૬ ઠુ.

ચીત્રલખ્યા સા દીઠા સર્વે જનકપુરના લોકરે, પ્રાણ-
પતિએ મનમાં જાણુ મોહ માયાને શોકરે; વિશ્વામિત્રે

આજ્ઞા આપી, ઉડ્યા રઘુવીર રાયરે. ક્રોધ કરીને બાળ
કેશરી, કરીવર લાંબો ધાયરે. પુરવાશી કેશીવ સ
નકાદિક કરજે હમારી સાહરે, ગણપતિજી ગુણના
સાગર કોડંડ કુણુ થાયરે; પુત્ર દયાની પેઠે હરિએ ત્રં
બક લીધુ હાયરે; સહુ દેખતાં ખે ચે તાણે અવધપુરી
નો નાયરે, જમ ગજરાજ ઇશુ તોડે એવા કીધા દુ-
કરે. દુષ્ટ હતા તે હારી દુઃખ પામ્યા હરીજન પામ્યા
સુખરે; ટંકારામાંર વિના રથના ઘોડા મારગ ભુલ્યારે,
જેગેશ્વરનો તાળીજીહી ક્યાન ભજતથી ભુલ્યારે, વેરા
કોરા શેશ સરીખા ફાળ પડી છે તેનેરે; દશ દિશાના
દીગપાળ ડોહ્યા ધીરજ ના રહી કેનેરે, હંત કરોને
જનક કુંવારી આરોપે વરમાળરે, તૂળશી સુતના સ્વા
મીને તો જેમ નિરખે મૃત્ર બાળરે.

પદ ૭ મું.

રાંમ સીતાને જોતાં તે દેવરૂશી રાયરે, જોજો ધુની
ગગન મંડળ થાયરે, ઇંદ્રાદીક તો કલ્પ વૃક્ષના પુ-
લરે, આનંદ પ્રાપ્તિ કરેછે અમુલરે, ચઢી વૈ-
માને દેવતાણી કન્યાયરે, ભેગી ભુગળ શોભા તે વ-

રણવી નવ જયરે, રીસ કરીને ફરસરાંમ ત્યાં આવી
 યારે, ઇષ્ટ ઓળખી આવીને પાયે પડીયારે, જનકલ
 લીને આનંદ વાક્યો અંગેરે, સાહેલી સરવે મંગળ ગા
 તી ઉમંગેરે, ગીત મધુરાં ગાતી સરવે રાંમારે, જનકભુ
 વનમાં આવી સરવે શાંમારે, રાજ રાંણી હરખ્યાં
 શામનં અપારરે, જ્યારે નીરખ્યા વીશ્વનાથ કીરતા
 રરે, મુનીવર સંધે સ્થુવર સૌહીએ ધાંમરે, સ્વસ્ત શ્રી
 અવધનુર ઉત્તમ ગામરે, કડોત્રીઓ લખીઓ છે ની
 જ હાથરે, જાન લેઈને અદીઆં આવજે જગતાતરે,
 ગજતોરીને સુખ પાળો રથ સારરે, તુલસી સુતના
 સાંભીના સંગી અપારરે,

પદ ૮ મું.

સકળ લેખની શોભા તે હસરથદ્વારરે, માંહીમં છપમાં
 મોતીદાંતી હારરે, કામ ચીતારે બ્રહ્મા તે કરણી ફર
 ણીરે, શ્રુતી સારદા શેષ ન શકે વરણવીરે, ભરથ
 સત્રુધનં અવરસખાનીજસધેરે, પવન વેગ બેઠાછેતો
 સંગેરે, ઝાંઝ ઝાલરી રાખનાઠ પાહુ થાયરે મજા વરેનો
 શાંકડા પ્રગમમાં જમરે, સાલ્લી સાલ્લી રધુકુળ કેરી

જાનરે, સાંમયુતો લેઈ આઠ્યા પ્રધાનરે, પ્રીત ક-
રીને પાથરણાં પથરાઠ્યાંરે, દશરથરાયને જનક મળ્યા
ઉમંગેરે, રાંમ લક્ષ્મણ બેડિલાગ્યા પીતાને પાયરે,
અવધપુરના લોકને હરખ ન માયરે, માંહોમાંહે લાઈ
મળ્યા ઉમંગેરે, તુળશીસુતને આનંદ વાઢ્યો અંગેરે.

પદ ૯ મું.

જરે જનકભોવન અતી શોભતુ, બાંધ્યા પટકુળ ના-
હાના ભાતરે. જનકજીને માંડવે. જરે ચંદરવા ચોપાસ
ના, તેની વેલડી જીવીજીવી ભાતરે, જનકજીને માંડવે.
॥ મોટા મંડપ છાયારે મોગરે, માંહે પુષ્પ કળીનાં હા
ર, જનકજી ॥ ૩ ॥ જરે શેરી સમારીરે ફુલડે, રૂડા ક
નક કળસ ધર્યા દ્વારે જનકજી ॥ ૪ ॥ જરે સ્થંભ
રચ્યારે મણી હીમના, માંહી રંભાદીકનાં રૂપ. જનક-
જી ॥ ૫ ॥ બહુ કેતુ પતાકાને વાડીઓ, જડ્યાં
માણુક મોતી અનુપરે. જનકજી ॥ ૬ ॥ જરે તો-
રણ બાંધ્યાંરે બારણે, મળી માનુની મંગળ ગાય
રે. જનકજી ॥ ૭ ॥ જરે ચિત્રામણ ચૌદ લોકનાં,

તેની શોભા વરણવી ન જાયરે. જનકજી ॥ ૮ ॥ જોઈ
બ્રહ્માદિક ભુલા પડ્યા, એનો વડનારો કોઈ અન્યરે. જ-
નકજી ॥ ૮ ॥ જોવા દેવ લોક સહુ આવીયા, ગઈ
સુરીનર કેરીસાંનરે. જનકજી ॥ ૯ ॥ સોહીએ ગો-
ખ જરૂખા ને ખારીઓ, માંહી મણીરે દીપકની જોત.
જનકજી ॥ ૧૦ ॥ સ્વામી તુળશી સૂતને દયા કરે,
આવ્યો ખાળ તમારી ઓથરે જનકજીને માંડવે. ॥ ૧૧ ॥

પદ ૧૦ મુ.

જો ભોજન કરાવ્યાં ભાવતાં, નારી વાંકાં વદે છે વે-
ણરે. કુંવરજી ઘોડે ચડ્યા. હેલી ચાર કુંવરની શો-
ભા ભલી, એક એક રૂપની મણીરે. કુંવરજી
રાજ જનકે તે ગુરૂજી બોલાવીયા, સ્વામી શેને લ
ગાડો છો વાર. કુંવરજી ॥ તમે વેગે લેઈ આવો વ
રાતને, હવે લગન થયું નિર્ધારરે. કુંવર ॥ બહુ છેલ
છખીલા છોકરા, માંહી જુગલજુગલની જોડરે. કુંવર ॥
હવે કેસરીઆ કહુ કેટલા, માંહી કરેછે એક એકની
રોડ. કુંવર ॥ વર ચાર ચતુર અતી રૂડલા, શોહીએ
કરકડામણી હાર. કુંવર ॥ કટી કંદોરા છે હીમના,

સોહીએ સુસ્તક મોતીઆં સારે. કુવરં જે વાણે ર-
 ધુવર રાયના તે વરણી વરે નહી ચાહી. કુવરં જેમ
 કામ તોરંજ થઈ આવીઆ, સોહીએ પવન વેળી
 શામ કરણ. કુવરં સેરી પાથરણાં પથરાવીઆં બ
 હુ; પીતામ્બર દોશાહરે. કુવરં સ્વામી તુલસી
 સુતનોરે સચરા લેઈ ખાસ સખા નીજસંગર. કુવરં
 વેડે ચઢયા.

પદ ૧૧ મુ.

છરે જનકરાયને માંડવે, હેત હૈયેર કુવર કેસરી જય.
 રધુવર તોરણ આવીઆ. છરે સેરી સુગંધ સીઆવીને
 સુવા ચાંદન રે અતી છંદણાં થાય. રધુવરં છરે
 મુગતા કળનેરે મોમરે, લક્ષ્મી માળણ ર લેઈ આવી
 છે ખુપ. રધુવરં ત્યાંતો જુવતીનાં જુવ દેખે મળ્યાં,
 દેલી ગાળો ર અતિ પરમ અનુય. રધુવરં શિયા
 માતા સોના કેરી ચાલમે, દુર્લ સંપદ ર વળી પાનને
 ફુલ. રધુવરં માંહી શીરણ ફેરણ મંજરી, બીજી
 મળણ ર માંહી વસ્તુ અમુકય. રધુવરં છરે સુશણ
 મુશળ શોભતુ, સાવી રિવઠ મો વળી પીરેને ત્રાકરે.

રધુવરં ઉપર ઇંદી પીંદી રે ઉછાળીને, મુખનીરખીરે
પછી તોળ્યું છે નાક. રવધુરં તાલાં સુ પાકણીઆ
મીને કા, નાંખ સરીઆદિકાધુંપટઆટ. રધુવરં સ્વા-
મી તુલસી સુતને દયા કરો, સદા રહેજોતમે નામની
ચેટ. રધુવર તોરણુ આવીઆ.

પદ ૧૨ મુ.

જો સકલ લોકની શોભા સરવે સંકેતી, સહુ બેસી
કરીને જનકમંડપ મેસી; સહુ સુરીનર કહેછેરે વેંદવા
ઇ બે જોવા, જોયા ત્રણ લોકમારે નથી ખીબ જોવા.
સતીનંદને સહીયરે શીઆ લાગ્યા ચોરી, કોકીલા
સરવેરે મળી ભામા ગોરી; મુખજી ને નારદરે સનકા
દીક સંગે, બ્રહ્માદિક શંકરથયા બ્રાહ્મણરૂપે. આગ્યા
ભ્રેમપતિભુતલરેવશીસ્ઠવદેવાણી, દેવ પુરુષનીવસ્ત્રી
રે કરે મંજળ જાણી; વીસ્તુ કનકની ચોરીરે મુનીવર
વેદ ભણે, શીઆ લાથ સમરપીરે જનક રધુનાથ તણે
રે. કન્યાને મામે માંડવીરે ભરથપણે દીધીરે, ઉર મી
લાંછે ઉતમરે લક્ષ્મણજીએ કર લીધી; સુરતી કીર-
તીસારદરે સત્રુવન સાથ કરી, કીધાં છેડા ગાંડાગુરે

ચાંદલો શીશ ધરી; ફરે મંગળ ફેરાંરે આનંદ ઊર
આણી સામી તુલશી સુતનોરે કોણ શકે જાણી.

પદ ૧૩ મુ.

પેહલે મંગળ આપ્યાં ગજગૌ દાન, જનકે જગન
માંડીઓરે; બીજે મંગળમાણકમોતીનાંથાન. જનકે॥
ત્રીજે મંગલે ઘોરી તોરીનીજેડ, જનકે॥ ચોથે મં-
ગલે ભુમી રથ ભંડાર, જનકે॥ વરકન્યા ત્યાં મંગળ
વરત્યાં ચાર, જનકે॥ અરસપરસત્યાંઆરોગ્યાં કંસા-
રર. જનકે॥ ગવરી કે'છે વર રાજાજી રાય, જનકે॥
વીંટીલોતો ધરમાં થાય ચાલ, જનકે॥ સારદાઉભાં
સીતાજીને સાધને, કોડી લોતો ચાલ તમારો બાઈ.
જનકે॥ દાસી રૂપે રતી ઉતારેછે હુણ, જનકે॥
સારદા સુત બ્રાહ્મણી ગાય ગુણ, જનકે॥ સચી
સંવાથે દેવ તણી કન્યાએ, જનકે॥ શીધી બુધી
ભવની બ્રહ્મા ગાય, જનકે॥ ચાર પદાર્થ મુકતી
સ્થીરથાય, જનકે॥ અષ્ટાદશ ત્યાં સિદ્ધિભરેછે નીર,
જનકે॥ છત્ર ચમર તેતો શેશરહ્યાછે સાહીને, જનકે॥
આપ્યોચમરપવન કરેછે ધાધને, જનકે॥ કીનરગાન્ધ

વ થયા ચારણ ભાટ, જનકે ॥ ઉરવંશી ત્યાં કામહ
લાનો ઠાઠ. જનકે ॥ લોક ચતુરદસ જેજે ધુની થાય
જનકે ॥ તુલશી સુતતો વેગે વારી જાય. જનકે જ-
મ માંડીયો. ॥

પદ. ૧૪ સુ. .

સીતા રામ જેડી સુભકારી, બ્રાત શતરૂચન વામદુલા
રી, લક્ષમણ સંગે રૂપ ઉજીઆરી તો કુંવરકુંવરી અતિ
શોભતાંરે; આરતી ઉમંગે સુનેનાં ઉતારે જનક રાયને
ત્યાં મનજવારે, બાલ હમારીઓ તમારે ઓથે તો કૃપા
દ્રષ્ટી કરી પાલતેરે. ઉરવંશી સહુ કરતાંરે માન્ય,
ગજધોડા તતખર કરી જન, આક્ષોવધાઈને ગરગડ્યાં
નિશાન તો કુંવર કુવરી અતિ શોભતાંરે. આઠ્યાં અ
વધપુર આનંદ ભારી, મંગલ જ્ઞાન કરે સૌ નારી; દેવ
પુષ્પનીવૃષ્ટિકરજ્જીઉચારીતો કુંવરકુંવરી અતિ સોભતાંરે.
રામણદિવો કેકૈનેહાથ ધુપઆરતી સુમિત્રા સાથે, કૌ-
શલ્યાજી પાંકે ભલી ભાતે તો; કુંવરો કુંવર અતિ સૌ
ભતાંરે અખિલલોક સૌ હરખ્યા હેલી કુલ વધુએ મ-
રજદા મેલી, કન્યા પાંકે જેવા થઈ છે ઘેલી તો કુંવર

કુંવરી અતિ સોભતાંરે. એ સુખ સાગરનું નહીં લેખુ,
આનંદ ભુવનમાં દેખુ; દુખનું મુળ રહ્યું નહીં લેખુ,
તો કુંવરકુંવરી અતિ સોભતાંરે. વાલ્મિકિ સુકળ અફી
રાય, નિગમ નેતિ નવલે થાહ; તુલસી સૂત તો ક્ય
મ કરિ ગાય તો કુંવરી કુંવર અતિ સોભતાંરે.

પદ ૧૫ મું.

છોડો છોડો છખીલાળ દોરડો છોગાળા છેલી લાજ
મુકી આવ ઓરડો છોગાળાં બ્રમાયે વાળી છે ગાં-
ડરે, છોગાળાં અટપટી અવરી છે માંડરે, છોગાળાં
ધીંગા ધારા ધરનો ચાલછે. છોં ઉપાય નથી એક
શેરનો, તમ સરીખું કાંચુ અનુર છે, છોં સકળ કળા
સંપૂર્ણ છોં રાંમ જનકી બેડિ રંગમાં. છોં ॥ આપેના
મુનીના ધાનમાં. છોં ॥ તે અખાલ્યે ગાયા ગાનમાં
છોં ॥ લોકીક કરવા હરી બશા. છોં સ્વામી તુલસી
સુતના ત્યાં હશા.

પદ ૧૬ મું.

છોડો છખીલાળ દોરડો. જનક કિશોરી. ॥ બેર
નથી કંઈ તોરડો. જનક કિશોરી. ॥ વાળી છે વંશીપે

ગાંડરે, જનકં ॥ આરધના કરે તમારા ઇષ્ટની, જનકં ॥ સેના માણી તેણવીયે, જનકં ॥ જનકપીતાને કહાવીયે. જનકં ॥ જેમ તેગ કરીને છોડીયે. જનકં ॥ ઝાઝુ કહે શું થાયરે. જનકં ॥ અધીક અંક ઉર જાયછે. જનકં ॥ આનંદ ઓછવ જોઈને જનકં ॥ સ્વામી તુલસી સુતના રહ્યા છે મોહીને, જનકં ॥

પદ ૧૭ મું.

હરે દસરથ નગર તો શોહામણું, અલોકીકરે એ તો નૌતમ કામ; અવધપુર આંખો મોરીઓ, જોઈ વીશ્વકરમા વીરમે થયા; ॥ ના આવેરે ભ્રષ્ટા શીવ ઇંદ્રનું ધ્યાન, અવધપુરં ॥ રઘુનાથ સદનમાંરે, સંચરા, ॥ કન્યા જનકીરે દસરથરાયના લાલ, ॥ અવધપુર ॥ એક સીંધાસન અતી શોભતું, ॥ તેપર શોહીએરે જેમ કનક તમાલ; અવધપુરં ॥ હરે લોક અલોકીક જીવને. છડી વાગેરે રાજા રામની એક, અવધપુરં ॥ જેમ સાગર છીપ ખુટે નહી; તેમ ના આવેરે પ્રભુ ગુણ તણા છેક, અવધપુરં ॥ હરે સં-

વત અરાડ સતાવીશનો; ચૈત્ર સુદીરે બીજ મંગળ-
 વાર, અવધપુર૦ ॥ તે દહાડે દયા કરી દાસને ગા-
 યો વીવાહરે રઘુનાથનેદાસ; અવધપુર૦ ॥ પ્રભુ જ-
 નમો જનમ હું અવતરું, સદારેજેરે તમે નામન-
 આશ; અવધપુર૦ ॥ સ્વામી તુલશી સુતનોરે તમ થ-
 કી, સદારેજેરે નીજ પ્રભુજીનીપાસ; અવધપુર૦ ॥

૫૬

સાધુસંગે નીરમલ જળમાં હું પણ જઈને ના-
 હીરે, તે દા'ડાની હરીવર સાથે કરી છે સગાઈરે. ॥ ૧ ॥
 હું તો મારા મનમાં હરખી, હરી હરખ્યા અપારરે;
 સરખા સરખી સહીએર કહેછે, દાંજે છે સંસારરે.
 ॥ ૨ ॥ ભગતીરૂપી વરતર મુજને, ચઢાવ્યાં છે આ-
 વીરે; તેણે હું તો રૂડી દીસુ, વાલાને મન ભાવીરે.
 ૩ ॥ અજ્ઞાન ગુંગટ અળગો કીધો, વાલે સામુ જોયુ
 રે તે દા ડાનુ મનડુ મારૂ હરીવર સાથે મોહયુરે.
 ॥ ૪ ॥ સતગુરજીએ લગન લખીયુ, નીરવ્રત દાડે
 દેખીરે; માહારે ઘેર તો વીહીવો આવ્યો, આનંદ વ-
 સેકીરે. ॥ ૫ ॥ વેલુ જીવી ભજનાનંદને, કરેછે પર

છામરે; અખંડ વર તો અમને આપો, પામી પુરણ
 ધામરે. ॥ ૬ ॥ આજ મારે મંગલ વરતાં, આનંદ
 ના માયરે; કાંણુ પુન્યે પરમટ થયો, હરિ સાથે વિ-
 વારે. ॥ ૧ ॥ નિરવ્રત માઠી માહારી દેહીયે, પીડી ચો
 ખવા આવીરે; કબુધિ કાળ તો સરવે નાહી અનુભવ
 પિળય આવીરે. ॥ ૨ ॥ વિસ્વામરૂપી વાહન બેડી,
 સતનુ નાળીએર સાહીરે; પુલેકે ફરીને હું તો, ચીત
 ચડિયામાં માલીરે. ॥ ૩ ॥ મોરૂ મોરૂ સાજન મોરૂ,
 તેને ભરાંસે ચાલીરે; હરિવર તો છે વચીસણુ, હુંછુ
 કન્યા કાલીરે. ॥ ૪ ॥ શીલ સંતોક ને દયા ધરમની
 નાતર મારે આવીરે; તે પણ માંડવડામાં માલે, મા-
 રે મન ભાવીરે. ॥ ૫ ॥ વિવેક વીરો મારે કાળે, મો
 સાણુ લેછ આબ્યારે, હુંતો મારાં મનમાં હરણી,
 મોતીડિ વધાવ્યારે. ॥ ૬ ॥ શુભ વિચારનું મોઢળ
 બાંધ્યુ, હું પણ પધછુ તૈયારરે, જાન તો જદુપતિ લા-
 બ્યા, દેખેછે સંસારરે. ॥ ૭ ॥ ધ્યાનરૂપી તોરણ ચઢી-
 યા, વરજી પંકાયરે; વેલુ જીવી ભજનાનંદને, ધ-
 ન્ય ધન્ય કેહેવાયરે. ॥ ૮ ॥ મતી પરણે આતમરામને,

બુધિમંગળ ગાયરે; પ્રેમરૂપી ગુલાલ મારે, આંગણીયે
 ના માયરે. ॥ ૧ ॥ અંતસકરણની ચોરી મધ્યે, હરિ
 વર બેઠા આવીરે; આતુરતા સાહેલી મુજને, ઉપાડી
 ને લાવીરે. ॥ ૨ ॥ કામ ક્રોધ ને મોહ મધ્ધરના, જવ
 તલ હોમાયરે; હાથે વાળો હરિશુ મેલ્યો, કર પાછો
 કેમ થાયરે. ॥ ૩ ॥ જ્ઞાનરૂપી વરમાળા આરોપી, થ-
 ઇ રહીછું રસ રૂપરે; હાવે મારે કોણ પડશે, ભવ સાંગ
 રને કુપરે. ॥ ૩ ॥ વેલુ જીવી ભજનાનંદને, વારે
 વારે વારીરે; મોહન વરને અમો વરીયા, સદાનો
 બ્રહ્મચારીરે. ॥ ૫ ॥ એકતાનારૂપી છેડા ગાંઠચા, મંગળ
 વરત્યાં ચારરે; સાંમળીયા રૂપને જોઈને, નાશી ગયા
 વિકારરે. ॥ ૧ ॥ અનંત કીરપાનો કંસાર વાલે, હરિ
 એ હાથમાં લીધોરે; જનમ મરણની ભુખજ ભાગી,
 મારા મુખમાં દીધોરે. ॥ ૨ ॥ મેહે પણ મારા સનેહ
 રૂપી. કર લીધો કંસારરે; સામળીઓ વર અનાંદ થ-
 ઇને, જમે વાલો વારરે. ॥ ૩ ॥ વૃહ બેની હવે મુજને,
 સાસરીએ વળાવીરે; પરાતેપર છે પીડુજી માત્રે, ફ-
 રી પીહર ના આવીરે. ॥ ૪ ॥ સુખમણી સાસુ હવે

મુજને, પાંકવાને આઠ્યારે; સહુકો કે'છે વહુ છે રૂડી,
મંદીરમાં પથરાવેરે. ॥ ૫ ॥ રૂજની હરિવર સેજે
આઠ્યા, આનંદ અપારરે; કંદરપ તોરા છેડે લાગ્યા,
પાસે નહીં લગારરે. ॥ ૬ ॥ વેલુ જીવી ભજનાનંદને
હરિ શું રહી મોહિરે, અખંડ વરને અમે વરીયાં; રં-
ડાપો નહીં હોયરે. ॥ ૭ ॥

૫૬.

મારે અનુભવ આઠ્યોરે આંગણે, બોલે બુદ્ધિ કોકિ-
લા કલોલ. મારેં ॥ ૧ ॥ હું તો બેડી અલખની અ
ટારીએ, માંહી અમૃત પ્રેમ જડોળ. મારેં ॥ ૨ ॥
પેહેલાં કરમ કાંડ કુસંતી થઇ, સમદમના સાધન માંય.
મારેં ॥ ૩ ॥ મારાં આવરણ વિક્ષેપ વામીયાં, અ-
વ ઉરમી ઉડી તાંહ. મારેં ॥ ૪ ॥ મારાં નેત્ર સતગુ-
રુએ આંજ્યાં, જોયો જલહલ જલહળજેવો. મારેં
॥ ૫ ॥ નાજ્યો નીરગુણ નગરીનો નાયકી, નાવે મનરે
વાણીમાં તેવો. મારેં ॥ ૬ ॥ મને વસ્તુ જથારથ તે
જડી, શ્રૃતી સમૃતિ સુણંતી કાંન. મારેં ॥ ૭ ॥ મારી
પ્રજ્ઞા ત્રણે ઉડીયો, હું તો બુલો પોતાનુ ભાન.

મારે૦ ॥ ૮ ॥ રસ કેલ કર મારા કંથસુ, હું તો હંસ-
 પરમ ને પાંતી મારે૦ ॥ ૯ ॥ હુતો સ્વાંમી ની સેજ
 સમારતી, મળીયા પુરણાનંદ તે સ્વામી. મારે૦ ॥ ૧૦ ॥
 કાર કા આચાર બોલે આપમાં, પુરણબ્રહ્મ તે વ્યા-
 પિક હોય. મારે૦ ॥ ૧૧ ॥ માંહી અનહદ નોખત ગડ
 ગડે, ધજ સાંમી ફરકતી જોય. મારે૦ ॥ ૧૨ ॥ ટાટ
 કપાટાં જલ્લી તે પીંડે ની સભર સમાધિ તે શું જ-
 ણે. મારે૦ ॥ ૧૩ ॥ સેજે સમાધિને કોલહેનડી, તતવદર્શી
 તેવરમાં માણે ॥ ૧૪ ॥ તેજુમાં તે નિરંજનનુર છે, તે
 થી આગ્રા તે અવિનાશ. મારે૦ ॥ ૧૫ ॥ અજ પા અક્ષ
 ખને ચમર લાગતી, હીરામણીઓ માંહે વાસ મારે૦
 ॥ ૧૬ ॥ જલમ જોગાની જોઈ મેનો જયગા, જોતાં
 માંહે તે હું ખોવાઈ. મારે૦ ॥ ૧૭ ॥ નરખી પર-
 ખી સકલ જલ પુતળી, સરીતા સિંધુ માંહે સમા-
 ય. મારે૦ ॥ ૧૮ ॥ એહેવી શું જપણાતીરે ગોહડી,
 કેહેને કહીએ સુ બ્રાંતીના ભાગે. મારે૦ ॥ ૧૯ ॥
 નથી મરતુ અવતરતુ તે શુ લહુ, બ્રાંત-ભાગી ને ઝ-
 ખકીને જામી. મારે૦ ॥ ૨૦ ॥ એવાં કારીનાં બાણ

મુજને વાગીયાં, કોણ પ્રકારે પાટા બંધાય. મારેં
 ॥ ૨૨ ॥ એવી છાની તે લાયેરે લાગીઓ, છતે જ
 લે તે નવ ઓલાય. મારેં ॥ ૨૨ ॥ અજવાળે અં-
 ધારૂ આરોગીયુ, લખ કોટીક સુરજ પ્રકાશ. મારેં
 પંદ બ્રહ્માડે ઉત્તસોએ આરજવ, • આશુછનો ઇન્દ્રી-
 ઓ દાસ. મારે અનુભવ અંગે આંગળે ॥૨૪ ॥

માંધો મુનશી જનમ જોને આવીયો, દેવતાને તે દુર્લભ
 સાર. માંધો ॥ ચરણ આપ્યાછે તમન મંદિર આસ-
 વા કર આપ્યા છે કરવાને દાન. માંધો ॥ નેન ના-
 શીકા વદન સોહામણુ. શ્રવણ આપ્યાછે સુણવા કીર
 તન. માંધો ॥ હરિદાસના ચરણ સોહામણુ, તેને લગી
 લગી લાગુ પાય. માંધો ॥

હડીઓ કાઢે હરિરે તને નહીં મળે, કાળ કુંચી સતગુ-
 રજીને હાથ. હડીયો ॥ જપ તપ તીરથ વ્રત સહુ કરે,
 ચિત્રામણુનો નહીં મારે વાત્ર. હડીયો ॥ પારસઆડો
 કાગળ લોહ નહીં ટળે, પાડો માંદો પખાલે ઇંમ. હ-

હિયોં શીતળ કોયલા મેલીને તાપે તાપણી, અમ્મી
 વિના નહીં ઉડે ટાઢ. હરિયોં જણસ લેવાને વસ્તુ
 આપે હાથમાં, નામવિના શી વસ્તુ વહોરાય. હરિયોં
 તોરથ કરવા ચાલવું પંથમાં, એનો કરીયા કૃત્ય કહે-
 વાય. હરિયોં દાસ મકન દાસે મુળ શોધીયુ, ગુરૂ-
 નીરાંતજના પ્રતાપ હરિયો કાંડે હરિ તને નહીં મળે ક-
 જકુંચીસતગુરુજીને કાથ હરિયો કડેહરી તને નહીં મળે.

વળી વેગે વેલા પધારજે, રાખજે પ્રીતની
 રીતરે; હરીગુરૂ સંતના સંગમાં વાટી જોઉં છુ નિ-
 ત્યરે. ॥ ૧ ॥ મેહેની વેધી મારા વાલાજી લખી લ-
 ખી લાગુછુપાયરે, સરણેછુદુઃખવાંમવાપાંમવાઆપે
 નીરંજનરાયરે ॥૨॥લક્ષ ચોરાશી ભમી ભમી આવી
 છુ સંતને ઓથેરે, કથારે, કીરતન કેમ વીસરૂ લાગી
 છે શબ્દની ચોટરે ॥૩॥મા ધવ મોરે દલ વસ્યા, પા
 મીછુ પુરણ ધામરે જનકી જીવન રામજી તે તણા
 વીકલદાસરે. ॥ ૪ ॥



પદ

ગરૂડે ચઢી આવજો ગોરધારી, લજ્જા મોરી રાજાજો
 મોરારી; પ્રથમ પુંજીએ ગણપતિ પાય માતા સારદા
 કરજોરે સહાય, ગુણ ગાવાની જમ્જા થાય. ગરૂડે૦
 ॥ ૧ ॥ ત્રીગુણી માયા તમે એક, તેમાં નામ તમારાં
 અનેક; ગુરુ ગાઉ તે કરીને વિવેક ગરૂડે૦ ॥૨॥ મા-
 તા આપો અવિચળ વાણી, મોટી ઈચ્છા મુકોને ત-
 મારી; થાઉદાસ અવિચંડા કાળી. ગરૂડે. ॥૩॥ પછી પું-
 જીએ શ્રી ગુરુ રાય, શ્રી કૃષ્ણને લાગુ પાય; પદ પુંજી
 ને પાવન થાય. ગરૂડે૦ ॥ ૪ ॥ ધન્ય ધન્ય કુતાજીરે
 માય, જીણે સેવીયા શંકર રાય; પંચદેવે લીધો અવતા-
 ર. ગરૂડે૦ ॥ ૫ ॥ ભોમી ભાર વંધ્યોઈરે ભારી, અવ-
 તરીઆ તે દેવ મોરારી; મન ફેરવ્યુ તે વિશ્વાધારી.
 ગરૂડે૦ ॥ ૬ ॥ પ્રાંચ પુત્રને પાંડવ જીણે, ધન્ય દ્રોપ-
 દીજીને વખાણે; ભીમભાવ રૂદેમાં ન આણે. ગરૂડે૦
 ॥૭॥ સો પુત્ર ધૃતરાષ્ટ્ર કેરા, બાંધે પાંડવ સાથેરે વેર,
 મમ વાત વિચારેછે ઘેર. ગરૂડે૦ ॥૮॥ રાજ ધર્મ તે

ધર્મનું ધ્યાન, અર્જુન તેમનવિશ્રામ, ભીમસેન તે મહા
 બળરામ. ગરુડે ॥ ૯ ॥ રથમાં તા નીકુળ આવે, રૂ
 ડા જોશ તેશહદેવ લાવે, પાંચ પાંડવના પત્ર કહાવે. ગ
 રુડે ॥ ૧૦ ॥ હસ્તીનાપુરમાં ને હોડ બંધાણી, ઢા-
 જતા પાસા તે દુતજ માંડી, પેહેલે પાસે હસ્તીનાપુર
 હાર્યા. ગરુડે ॥ ૧૧ ॥ બીજે હાર્યા તે ગરથબંધાર; ત્રીજે
 પાસે ઉભરાયાં આંસુ, અમે હાર્યા તે વારંવાર. ગરુડે ॥
 ૧૨ ॥ ચોથાપાસે ચતુરાધ સારી, પાંડવ હાર્યા તે દ્રૌપદી
 નારી; સામે દુર્યોધન અહંકારી. ગરુડે ॥ ૧૩ ॥ દુર્યોધ
 ન મનમાં રે જાણું, દ્રૌપદીને અહીયાં તે આણું; સભા
 દેખતાં પલ્લવ તાણું. ગરુડે ॥ ૧૪ ॥ ત્યાં તો સભા
 ભરાઈ છે સારી, બોલ્યો દુર્યોધન અહંકારી, તેડી લા-
 વેને દ્રૌપદી નારી. ગરુડે ॥ ૧૫ ॥ મોકલ્યા દુતને
 દોડતા જાય, દ્રૌપદીને તેડી અહીયાં લાવો, કર સા-
 હીને કેશજ તાણો. ગરુડે ॥ ૧૬ ॥ સતી ત્રાહિ ત્રાહિ
 તે પોકારે, તોય દુષ્ટ દુત ન માને; એને માથે મર્ણુ
 આણે. ગરુડે ॥ ૧૭ ॥ સતી ભરી સભામાં આંખાં,
 સભા દેખીને મન લજવાયાં; દુર્યોધને હસીને બો-

લાગ્યાં. ગરૂડે. ॥ ૧૮ ॥ તારા સ્વામી રમ્યા છેરે દુ-
 ત, હાર્યા રાજપાટને પુત્ર, સતી આવી માંડો વરસુ-
 ત્ર. ગરૂડે. ૧૯ ॥ સતી આવીને બેસેરે ખોળે, તોયે
 સતીનું મન ના ડાલે; એવાં વચન દુરજોધન બોલે.
 ગરૂડે. ॥ ૨૦ ॥ ખોળે બેસે ગદા બીગ કેરી, તને કા-
 જે લીધા છેરે ઘેરી; તેં તો પાંડવ કીધા છે વેરી. ગ-
 રૂડે. ॥ ૨૧ ॥ તને સતીએ દીધા છેરે શ્રાપ, તને લા-
 ગ્યું છે સતીનું રે પાપ, ખોળે બેસેસે શોક સંતાપ.
 ગરૂડે. ॥ ૨૨ ॥ માંહેથી ઉડ્યો દુસ્યાસન વીર. આ-
 વી ઝાડ્યું સતીનુરે ચીર; એના મનમાં રાખી ધીર.
 ગરૂડે. ॥ ૨૩ ॥ ધીક ધીક તે સવળી સભાને, ધીક
 ધીક તે બીજમ પીતાને; મારી કાઠિએ ના કરી વાર.
 ગરૂડે. ॥ ૨૪ ॥ માતા કુંતાજી છે સુભ મતી, સતી સા-
 ધવીને સુભગતી; મારી વારે ધાજે જલવપતી. ગ-
 રૂડે. ॥ ૨૫ ॥ એણે અંધનીરંધર જાણું, એના મન-
 માં અભિમાન આણું; સભા દેખતાં ચીર તાણું. ગ-
 રૂડે. ॥ ૨૬ ॥ અંધનીરંધર થયો સપરાણો, રાજ્ય
 બુદ્ધ્યું ને સવળું કમાણો. ગરૂડે. ॥ ૨૭ ॥ દુર પંથ

છે દ્વારકાં ગામ' ત્યાંતો વસેછે સુંદર સ્યામ, આવો
 સતીની પુરવા હાંમ. ગરૂડે. ॥ ૨૮ ॥ ત્યાં તો નવસે
 નવાણુ ચીર પુર્યાં, એમાં એકે નથી અધુરાં; ગેરબં-
 ધ ને ઘાટ છે કેરાં. ગરૂડે. ॥ ૨૯ ॥ પ્રભુ સતીને મં-
 દીર પધાર્યા આજ્યાં આસન અવળે રે હાથ-
 ત્યારે બોલ્યા દીનાનાથ. ગરૂડે. ॥ ૩૦ ॥ સતી
 દુઃખ નથી પડ્યું તમને, એતો જાણે પડ્યું છેરે અમ-
 ન; સતી ચીર સાહ્યાં નથી તારાં. ગરૂડે. ॥ ૩૧ ॥
 જેની નારી સુરજ નોતી જેની, એતો વનવન હીંડેરે
 રોતી; જેની નારી જરૂણે બેઠી, ગરૂડે. ॥ ૩૨ ॥ જે
 કોઈ પાંડવનું પદ ગાયે. નર નારી તે વૈકુંઠ જાયે; ગુ-
 ણ ગાયે તે હરીદાસ ગરૂડે અઢી આવજો ગીરધારી
 લજ્જા મોરી રાખજો વનમાળી. ॥ ૩૩ ॥

ધોળ.

સખી સાંભળો અવનવી વાતરે, એછે ચૌદ ભોવનનો
 નાથ; પ્રભુએ વામનરૂપ ધરીને બાળી છળીઓરે
 એનું અવનવું દીસે સ્વરૂપે, ઉગ્યે ચૌદ કાટી રવી

ભુપ. પ્રભું યગ ટુંકા ને કરછે લાંબારે; પ્રભુ સ્વરૂપ
 ધરીનેઆવ્યાછાંના પ્રભું જમણાકરમાં તેહંને ઝારી-
 રે; જનોઈ વાળો બ્રાહ્મણ બ્રહ્મચારી પ્રભું પોથી પા-
 ઠતણી લીધી સાથેરે; ભણવા આદ્યા પોતાની હાંસે,
 પ્રભું જતાં વાણી છે જગનની વાતરે; જાણ્યું ત્યાં
 જઈને ધર હાથ પ્રભું બાળી જગન કરેછે અપારરે;
 પામે બેડા છે શુકાચાર્ય. પ્રભું પ્રભુ આવ્યા તે મં-
 ૮૫ માંદરે; કોઈ કહે આવ્યા ભુપ પ્રભું બ્રા-
 હ્મણ ભલે ભાગ્યે તમે આવ્યારે; સાથે શા શા વેદને
 લાવ્યા. પ્રભું બ્રાહ્મણ વેદ ભણીને ખતાવેરે; તેનો
 શબ્દ ગગનમાં પોહોઆડે, પ્રભું ત્યાં તો રીઝાછે બ-
 ખીરાજનરે; જોઈએ તેટલું દ્યોની ધન. પ્રભું કહો-
 તો આપુ તે જગતનું રાજરે, સાત પેઢી સુધી સરે કા-
 જ; પ્રભું કહો તો નવ લક્ષ ધેનું આપુરે, સંકટ ત-
 મારાં કાપુ; પ્રભું મારે નથા જોઈતુ રાજરે, નથી
 આવ્યો સંકટને કાજ. પ્રભું મારે ત્રણ ડગલાં પૃથ્વી
 જોઈએરે; બેસી ભજન કરી દુઃખ ખોઈએ. પ્રભું
 બાળી કહે એટલું, કેમ દીઝેરે; ભર્યા ભંડાર આપુ

તે લીજે. પ્રભું મારે ભંડારનું નથી કામરે; દેતો ભ-
 લ હાથએ રાંમ નાંમ. પ્રભું આપ્યું પાણીને લીધું
 છે નાથેરે; સ્વસ્ત્ર શ્રી કહે મોટે સાદે. પ્રભું પહે-
 લું પગલું તે મુક્યું પાતાળેરે; પોહોચ્યું જ્યાં છે કા-
 ખીનો વાસ. પ્રભું ખીનું પગલું તે મુક્યું આકા-
 શેરે; પોહોચ્યું જ્યાં છે બ્રહ્માળનો વાસ. પ્રભું મા-
 રે તો તમ સંગાથે દાવોરે; હવે ત્રીનું પગલું લાવો.
 પ્રભું શખી રાભ તણી હતી પડીરે; તે તો નાખ-
 વા મધ્યે ધરી. પ્રભું તે તો શુકના ચક્ષુમાં વાગી
 રે; બહાર નીકળ્યો નવ બોલ્યો હાકી. પ્રભું વીશ્વ-
 રૂપ ધરીને વીશ્વ લીધુંરે; ત્રીનું પગલું તે શીશપર
 દીધું. પ્રભું ત્યાં તો બાંધ્યા છે બખીના હાથરે; ઘ-
 ણા કપટી છે વૈકુંઠ નાથ. પ્રભું ત્યાંતો આવી છે
 બખીની નારીરે, ઉભી રહી છે શીશ નમાવી. પ્રભું
 એણે કોટીક કીધાં કામરે; એવો સાચો છે રણછોડ
 શાંમ. પ્રભું ત્યાંતો પ્રહ્લાદ ભગત આગ્યારે, તે તો
 સઉકોને મન ભાળ્યા. પ્રભુ આતુર માસ રહ્યા પ્ર-
 ભું ઘરરે; ભક્ત સાથ કીધી લીલા લેહેર. પ્રભું

કર્ણપુરી.



સંસ્વતીસ્વામીને વિનવુ, હવે ગણપતલાગવુ પાયલ;
 બેઉ કર્ણેડીને વરણવું, હુંતો માગુ અવિચળવાણલ.
 રવી ઉગમતાંને દિનકરચઢતાં, કરણરાજઆપેદાનલ;
 સવાભારસોત્રણુએરેઆપે, કાંઈઆપેઅવિચળદાનલ
 દુર્યોધને પડો વજડાવ્યો, રાયે વરતાવી છે આણલ;
 અઢીભારસોત્રણુદુરેઆપુ, કોઈકરણુને દ્વારનખયલ.
 ભાટપ્રાદણ હોય લોભિયા, અદકુ આપેત્યાં ખયલ;
 ત્રણુદિવસએમવહીગયા, નરનારીનેત્રણુ અપવાસલ.
 અંત્રીક્ષથીનારદલ પધાર્યા, આવ્યાતેકરણુને દ્વારલ;
 જળલોટાલઈચર્ણુપખાળ્યાનેઆખ્યાંતેઆસનમાનલ.
 દુર્યોધને પડો વજડાવ્યો, એણે વરતાવી છે આણલ;
 ત્રણુદિવસએમવહીગયા, અમનારીનેત્રણુઅપવાસલ.
 ત્યાંથી નારદલ પધારીયા, આવ્યા દ્વારેકાં મોઝારલ;
 ત્રીકૃષ્ણપોહ્યા સિંહાસને, લક્ષ્મીલ તળાંસે પાયલ.

વેગળેથી નારદને દેખી, લક્ષ્મીજી કરે અણસારજ;
 ઓપેલો નારદઆવેછે, વરવાડ વસાવવાને આંચજ.
 જળલોટાલઇચર્ણુપખાજ્યાનેઆપ્યાંતેઆસનમાન્યજ
 આવોરેનારદજીભલેરેપધાર્યા, અમસરીખુંકાંઈકામજ.
 વડોરે સેવક કર્ણરાજ તમારોને, તેપાંમે વણુ દુખજ;
 એકમહુરતમાંગરૂડમંગાવ્યો, શ્રીકૃષ્ણથયાઅસ્વારજ
 ત્યાંથીપ્રભુજીપધારીયાઆવ્યાહસ્તીનાપુરમાંજયજ;
 હસ્તીનાપુરશું આવીને, કાંઈ ધર્મુ ત્રદ્ધ સ્વરૂપજ.
 ચર્ણુતો ચલાયનહીં, એમનાહાથમાં જોટીકાઝાલીજ;
 નરણે તો જળ ધારા વરસે, તશુ ન સુઝે ત્યાંચજ.
 ત્યાંથી પ્રભુજીપધારીયા, સાંમામળ્યા પ્રાહ્મણુ ભાટજ;
 પ્રાહ્મણુભાટતમે ઉભારહો, મનેકહો નગરની વાતજ.
 આરે નગરમાં કોણુ રાજ, કોણુ દાનેશ્વરી કહેવાયજ;
 આરે નગરમાં દુરજોધનરાજ, તે દાનેશ્વરી કહેવાયજ.
 ભાટપ્રાહ્મણુ હોય લોભીયા, અદકુ આપેત્યાં જયજ;
 ત્યાંથી પ્રભુજીપધારીયા, સાંમી મળીછેપાણીયારીજ.
 બાહરેપાણીઆરીતુ ઉભારે, મનેકહેનેનગરનીવાતજ,
 આરે નગરમાં કોણુ રાજ, કોણુ દાનેશ્વરી કહેવાયજ.

આરે નગરમાં કર્ણરાજ, ઘણો દાનેશ્વરી કહેવાયજી,
બાઈરેપાણીયારીતુંવાડુબોલ, હુસાંભળતોનથીકાંનેજી.
શે નવ સાંભળો મારા પ્રભુજી, તમે શ્રી ભગવાનજી;
બાઈરેપાણીયારોતેકેમજઓળખ્યોડીયાજન્મનીપ્રીતજી

ચાલ ફેર.

પુર્વજન્મની હોયરે પ્રીત, તેમાટે ઓળખ્યાજુગદીશ;
જુમનાંની તીરે તપજકર્યાં, બ્રાહ્મણનાકુળમાંઅવતર્યાં.

ચાલ પ્રથમની.

અંત્રીક્ષથી વિમાન મંગાવ્યું, નારી પોચાડી ત્યાંયજી,
નારી જય જ્યારે નગરમાં, ત્યારે સર્વેનેથાયે જણજી.
ત્યાંથી પ્રભુજી પધારીયા, આવ્યા દુરજેધનને દ્વારજી
જળલોટાલઈચર્ણપખાળ્યા, આપ્યાંતેઆસનમાનજી.
આવોરે વિપ્રજી ભલેરે પધાર્યા અમસરીખુકાંઈકામજી;
અન્નનેજળ નહીલેવુરાજ, નહીલેવુ સુવર્ણનું દાનજી
જરા અમારી લેઈને રાજ, જોખન અમને આપજી;
માયે બાપનું કારજ કરવા, મારે જવું દ્વારકાં માંયજી.
દ્વારકાં જઈ આવીને, તારૂં પાછું આપીશું કાલજી;
મારા વિપ્રજી ઘોડાદ્યો, તમે કરોને વાહનજી.

ઘોડે બેઠો હુતો રૂડોન દીસુ, એક રાવો બીજો વરજ;
 મારા વિપ્રજ હસ્તીલ્યો, તમે કરોને વાહનજ.
 હસ્તીએબેઠોહુતો ઢાળીપડું, મારાભાગેહમચી હોઠજ;
 મારા વિપ્રજ સુખપાલલ્યો, તમે કરોને વાહનજ.
 સુખપાલ તોરાજનખેદ હોયને એશુબોલ્યોરાજનજ;
 મારા વિપ્રજ રથ લ્યો, તમે કરોન વાહનજ.
 રથેબેશીરાજ જત્રાનજધએ, પુન્યેથી અદકું પાપજ,
 જરા હમારી લેધને રાજ, જોખન હમને આપજ.
 જોખન તો મારે હાથ નથી, પુછીઆવુ ધરનીનારજ,
 ત્યાંથી રાજજપધારીયા, આગ્યાસ્ત્રીનીવળીપાસજ.
 ચાલ ફેર.

એક જળલોટા લઘ સાંમાં આવ્યાં, સુણો રાયજ;
 તમે કેમ પધાર્યા મારા નાથ, વાત વિચાર કરી.
 એક વૃધ્ધ વિપ્ર ઘેર આવીઆરે, સુણ સુંદરી;
 તે તો માગે છે મુજ પાસ વાત વિચાર કરી.
 એક જરા અમારી લેધને રે સુણ સુંદરી,
 કુઠે જોખન અમને આપ, વાત વિચાર કરી.
 મેંતો હસ્તી ને ઘોડા ઓઠવ્યા, સુણ સુંદરી;
 કેછે' નહીં કરે વાહન, વાત વિચાર કરી.
 મેંતો રથ પાલખીઓ ઓઠવી, સુણ સુંદરી;

કંછે નહીં કરે વાહન, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી ગાયો ચારવાને તમને મોકલીશુ, સુણો રાયજી;
 તમને કહીશુ ગાયના ગોવાળ, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી આપણે માથે દુશ્મન ઘણા, સુણો રાયજી;
 તમને હસશે અરબુન ભીમ, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી આપણા મયડાંયે શાંશાં પુન્ય કર્યાં, સુણો રાયજી;
 આપણે જે નાયાં તે પુન્ય, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી વ્રધ્ધ થઈને તમે મોઢશો, સુણો રાયજી;
 હુંતો સેવા નહીં કરે લગાર, વાત વિચાર કરી.
 ચાલ પ્રથમની.

ત્યાંથી રાજજી પધારીયા, આવ્યા વિમની વળી પાસજી,
 જોખનની મને નારે કહી, પુછી આવ્યો ધરની નારજી.
 ફટ ભુંડા ફટ પાપીયા, મને ખોટી કડો વડી વારજી,
 ત્યાંથી પ્રભુજી પધારીયા, આવ્યા કર્ણ રાજને દારજી,
 જળલેટા લેધ્યર્ણ પખાળ્યા, આપ્યાં તે આસન માન્યજી
 આવેરે પ્રભુજી ભલેરે પધાર્યા, અનસરી પુકાંઠકામજી.
 જરા અમારી લેધને, રાજ જોખન અમને આપજી,
 માથે પાપનું કારજ કરવા મારે જલુછે દ્વારકાં માંયજી.

દ્વારકાં જઈ આવીને, તારૂં પાછું આપીશું કાલજી,
 આદેહતો કૃષ્ણાર્પણ કરવી, ધન્યધન્ય આ અવતારજી.
 એમજોખનનહીલેવું રાજ, પુછીઆવો ધરની નારજી,
 એક રાવાને ઘેર ગયો, તેની નારે કયો નકાશજી.
 ત્યાંથી રાજજીપધારીયા, આપ્યા સ્ત્રીની વળીપાતજી,
 ચાલ ફેર.

એક જળલોટા લઈ સાંમાં આપ્યાં, મુણો રાયજી;
 તમે લલેરે પધાર્યા મારા નાથ, લાગુ પાયજી.
 એક પ્રદ્ય વિપ્ર ઘેર આવીયા, મુણ મુંદરી;
 તેતો માગેછે મુજપાસ, વાત વિચાર કરી.
 એક જરા અમારી લેઈને, મુણ મુંદરી;
 કુંછે જોખન અમને આપ, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી તમારૂં જોખન તમારીપાસે રહ્યું, મુણો રાયજી;
 અમને પુછ્યાનું શું કામ, લાગુ પાયજી.
 સ્વામી અમને માગે તો આપજો, મુણો રાયજી;
 તમે પરણજો બીજ વાર, વાત વિચાર કરી.
 સ્વામી પ્રદ્ય થઈને તમે પોઢજો, મુણો રાયજી;
 હું તો સેવારે કરીશ અપાર લામુ પાયજી.

ચાલ પ્રથમની.

ત્યાંથી રાજજીપધારીયા, આઠ્યા પ્રભુનીવળીપાસજી
 જોખનની મને હારેકહી, પુછી આઠ્યો ધરની નારજી.
 જોખન તો શ્રી કૃષ્ણે લીધુ ને, જરા કર્ણને આપીજી;
 ત્યાંથી પ્રભુજી પધારીયા, આઠ્યા દ્વારકાં મોઝારજી.
 લક્ષ્મીજી લાગ્યાંપુછવા, તમે આજોખનકોનુ લાગ્યાજી;
 વડારેસેવકકર્ણરાજઅમારોને, તેનુંજોખનઅમેલાગ્યાજી
 તેનુંજોખન તમે પાછુઆપો, તેનીનારયામે વણુદુખજી,
 ત્યાંથીપ્રભુજીપધારીયા, આઠ્યાહસ્તીનાપુરમોઝારજી.
 હસ્તીનાપુરશું નગર શું વસેને, કરણપુરી વંચાયજી;
 ત્યાંથી પ્રભુજી પધારીયા, આઠ્યા દુધજોનને દારજી.
 ખાર ખત્રીશી રસોઈ કરીને, છત્રીસે પકવાનજી;
 ઉઠેરે રાજજી નાવણુ કરો, તમે કરોને ભોજનજી.
 હમણાંભોજનહું તોનહીકરૂ, મનેકહોનેનગરનીવાતજી;
 એક ઠારો આઠ્યોતો, તેતો ધુતવા મુજ્યાસજી.
 નેરે ધુતારે કરણને ધુત્યાને, વ્રધ થઇને પોઢયોજી,
 ચાલો દુર્યોધન આપણુ જઈએ, કર્ણરાજાને જોવાને.
 શ્રીકૃષ્ણ દુર્યોધનમેલડીએવળગ્યા, આઠ્યાકર્ણનેદારજી

વેળાળેથી શ્રીકૃષ્ણને દેખીને, કર્ણે કર્યા પ્રણામજી.
 બાંય સાહીને બેઠા કર્યા, કાંઈ ધરીયુ નવજોખનજી.
 નીચુધાલી દુરજોધન લાજ્યોનેઆવ્યો પોતાનેધેરજી.
 ફટ ભુંડી ફટ પાપણી, મને તેંરે કર્યો નકાશજી.
 આપણેધેર શ્રીકૃષ્ણ પધાર્યા, ઓળખ્યાનહીલગારજી.
 ચાલો કરણરાજ આપણે જઈએ, દુરજોધનને દ્વારજી.
 શ્રીકૃષ્ણકર્ણ બેસડીએવળગ્યાઆવ્યા દુર્યોધનનેદ્વારજી.
 જાગ જાગ દુરજોધન રાજા, અંધ તણા કુવરજી,
 અંજન કર્યા હોગ તેણે થાય, નકર્યાહોય તેણેનથાયજી.
 માગ માગતુ કરણ રાજાને, હું આપવા સમરથજી,
 માતાને હાથે ભોજન માગુંને, સ્ત્રીને ખોજે બાળજી.
 કુંવારી ધરતીમાં દાવ દેવાજો, પુત્રને હાથે પાંડજી.
 અંતસમે મારી પાશે રહેજો, માગુ એટલુ વરદાનજી,
 કરણપુરી ગાય સાંભળે, તેનો વૈકુંઠ થાયે વાસજી.
 રામ. રામ રામ રામ રામ.



પદ.

અનહદગરગડીયાંનીસાંનરેસુનમંડળમાંતેનેજજળકીયા
 રવીશશીઉતારેછેલુંશુરે, પરાતેપારથીરેપીઉજાવીયા.
 જ્ઞાંની પાલખીએ બેડા, અનુભવીચમરકરેચાંપેકરી;
 વીશવાવાડીમાંઉતરીયા, પ્રથવીગળેચારે મેડ્યાપાથરી.
 સંતસીંગાસનમાંહેબીરાજેમનમાંતીનારેતોળાલજળકીયા
 ગગનમંડળમાંતંબુતાંણ્યા, જગમગજગહીરાઝળકીયા:
 જળાબંબાઅખંડાકારી, ભાર અરાડરે ખુપભરીરહ્યા;
 વિવેકસ્વરૂપીતોરણેચઢીયા, પ્રેમઆજટીઆરેમેડ્યાદાળી
 અરસપરસથઈમાંહરામાંઆગ્યાપ્રીતપાંનેતરછેડામાંડીયા
 મંગળ વરત્યાં છે બે ચારરે, લખચોરાસીફેરાફરીરહ્યા;
 કંસારલીધાછેમારેહાથરે, સાંમાસનમુખપીઉજાવી-
 યા બ્રહ્મા વીસ્તુ ઓરરે માહેસ્વરરે; જુગતી જોઈને
 વીસ્મે થઈ રહ્યા, સાંમી પરાગાનાછા અતી સારરે;
 સમરરે ભરાભર ભરી રા. ૭ ॥



પદ.

શ્રી ગણેશાયનમઃ, સંતોરે દેવડંકા દીના; મનરે
 પવન પોચે નહી, સોગડ સેજમાં લીના; સંતોરે૦ ૧
 ઘટના ધુવટમાં ઘેરાઈ રહ્યો, કાયા માયા ધાવે;
 ઘટના ધુવટ અત્રગો કરે. સાંમા સાંમી બોલાવે;
 સંતોરે૦ ૨. પગથો વીના પગપાટવો, વણખતોચે
 કરવો દીવો; જે ઘેર જાત્રુતો મુવા પછી, તે ઘર
 જીવતાં જુઓ. સંતોરે૦ ૩. ચંતામણી એક વ્રજ
 છે, જઈ ગગનમાં ફેર; ફળ પુત્ર વીખરાંતી ભોવ-
 નમાં, સંતોરે૦ ૪. કરમ કાષ્ટ હુતાસણ, મીથ્યા
 વીનાનાં સુજે; ક્ષર અક્ષરને મેળવી. એ પદ અગો
 ખુજે. સંતોરે૦ સંતો શાં શાં રૂપ વખાણ, સત શ-
 ખદની શીડીએ ગુરૂ અગમ જેડિ. અનહદ નાદ
 ગરગડે મન માડ મોહ્યું; વણુરે ચાંદે વણુ સૂરજે
 વાણુ છે વાંણુ. સંતોરે૦ ૧. વણુરે વાદળ વણુ
 વીજળી, સાહેર જળે ભરીડિ; હંસ બેઠા લીલા
 કરે, ચાંચમાં મોતીખળીયું. સંતોરે૦ ૨ જડેરાપો સ
 ત ધરમનો જેમી વાજાં વાગે, મુનીજન બેઠારે

મધ પીઓ; ઉપર છત્ર ખીરાજે. સંતોરે૦ ૩. માંન-
 સરોવર જીવતાં તુતાર તપાસ; કાંઠે વસે એક ના-
 ગણી, જળવેશ નહી તે ખામે. સંતોરે૦ ૪. અગ-
 ર બેડીરે અપાર છે શુન ધુનમે ગાજે, દાસ અ-
 ખો જઈ રહ્યા; તે જોતની પાસે. સંતોરે૦ ૫. સં-
 તોરે પ્રેમ ભલકે લડીએ, સતની તે શમશેર ખાં-
 ધીને; દાલ ધીરજ નીધી ધરીયો, શુરાંપુરાંના ખેલ-
 મેં કેસરીઆં કરીએ. સંતોરે૦ ૬. સધીરા થઈનેરે
 સોધીએ, આકળા ન થઈએ; શીરને શાટે શાંધુ
 મળે, તેનું મુલ ન રે કરીએ. સંતોરે૦ ૭. અગન-
 માંહે એક ધીવડો, તેને તાપે ના ધરીએ; પાં-
 ચ ધંદ્રો વશ કરી, છોગાં મુકીને ફરીએ; સંતોરેપ્રે૦
 ૩. શરમનું શાંભીયું જ્યારે આવશે, વૈમાંને ચ-
 દીએ; દાસ અખોજી અમ કહે, શાયા ગુરજીને
 મળીએ. સંતોરેપ્રે૦ ભલકે લડીએ. ૪ રહેવું
 મેશને ઓરડે; જો જોડામના લણે, હંશ સદા ઉ-
 જળ રહે; ચેતન હોય શો જમે, શીખુ શુખુરે હ-
 દ સમી; બેહદ છે આમે, અનહદ નાદ તાંહાં જ-

રગડે; ઘડીઆળાં વાજે. ૨. કાંમ કરોધ વાપે ન-
હી, દળની ત્રસ્તા તાગે; સંતોને શદા લગી, જ-
યે નહી માગે. ૩. ધીરજ હીમતનીજ નાંમની,
બાવન બાહરો વાંચે; દાશ અખોજ એમ કહે, છ-
ત્રી રાગેનાં રાચે. ૪. સંતો તે શાધન શુ કરે,
જેને માધન લાધુ; દેવેજ દુતીઓ મટી ગઈ એ
મન નિશ્ચિત્ત બાધુ. ૧. પુરણ પદ પોતે થાય, તેનું
મન કાં લાગે; રાજકુંવર હશતી ચઢયા, તે કોટી
ના જાયે. સંતોતે ૨. મેઘ નઈ છે નીગ્ને, શ-
શી શીતળતાઈ દીનકરને દીપક કસો; સોને શાં-
મશી ભાઈ, સંતો તે ૩. અંતામણી જોતાં જડો,
ઉઘમ શઉ વાંચ્યે; કુપ ખોદારી ત્રકશુ કરે, જ-
ળજળવી પાંમે; સંતો તે ૪. નવે નીધીનીરમાળછો,
શીદ્ધી શામુનાં પેખે; ચઉદ ભોવન વૈકુંઠ લગી,
બ્રહ્માવત દેખે. સંતો તે ૫. નઉધાથી નરૂવો થયો,
હીરો હાથજ લાગે; કેહે ગોપાળ હરી પ્રમટ, શુતો
તાંથી જગો; સંતો તે ૬. એસે હરી કેસે પાઈ
એ. મન ચંચળ ભાઈ વાકુળ ભયો ચોદીશ કરે;

રોકો ન જઈ. ૧. દેખીતા બગ ઉજળા, મન-
માં કપટાઈ; આંખ મીચી મુની ભયા, માંછલી
મટકાઈ; શા મુંડમુંડા આતો કાભયા, તેહે ન મ-
ળે માળા; જામલગ પોચે વશ નહી કેસે મળેગા
ગોપાળા. ૩. માયા તો મનમાં વસે, કથે મનાન
કાચો; કેહે કર્પોર હરી જામ મળે -હૃદય હોય સા-
ચો, એસે હરીકે૦૪ સાચા સતગુરુ જે મળે, મટે
સખ સંસાર; અતર બેદ બતાવી દેસો, હંસે હંસા.
૧. ઉડત શખદ શોહ મ કહે, બેડત હે સોહી; તે ન-
ર બ્રમે ભુલે મતી તે બન અવર નહી કોઈ, કો-
ઈ૦ ૨ કંચન એક ભુસણ ધણાં, જેમ ઉખ મો-
હાઈ; ગઉંકી બરંન અને કહે ખચે કહે હે બા-
ઈ. ૩. સાહેર એક લેહરી ધણી, ઉલટી માંહી
શમાયા; જનજાનીકુ શતગુરુ મળ્યા, શખ બ્રમન
શાય. ૪.



સુરતીજીનો વીવા.

પદ. ૧. કાય કંચન નગર શોધ્યામણી, મહી મનસુખેા શરદાર; અવશર આવો નહી મળે. ૧. તેની શુરતા પુત્રી પરીવેણુ છે, તેના વીવાનો કરવો વિચાર અવશર. ૨. મન કહુરે વીચારને વરણવો, શારૂ વર વર શોધીને કાહોડો; અવશર. ૩. ઉચા કુળનો અમળ વર શોધજે, હુ તો માનુ તમારો પાડ; અવશર. ૪. શારા શગપણુથી સુખ પામીએ. લેઈએ મનસા જનમનો લાવ; અવશર. ૫. કહુ માનો તો કોટી કલ્યાણુ છે, વીચારતાં વહી જાશે દાવ. અવશર. ૬. વાત વીવાની શાંપી વીચારને મન બેઠું ડરીને ડામ. અવશર. ૭. દાસ દયાળને આશા એટલી મારે વરતું વીસંખરનાથ. અવશર આવો નહી મળે. ૮ પદ. ૨. વીચાર વીવેકને બેશાઈરે, મનસુખાની કુંવરી કુંવારીરે; તેનું લગ્ન કરવું નીરધારીરે, વર વરવો છે વીશ્વ વીહારીરે; તમે શાંભળો વીરા શહુ વાતરે, માટે ચાલો હમારી સાથરે; આપણુ બે-

ઉ વીરા શંચરીએરે, એવું કહીને બેઉ વીરા
 શંચરીઆરે; આવી શાસ્ત્ર શેહેરમાં ઉતરીઆરે;
 સાસ્ત્ર શેહેરના લોક ઠગારારે, શબ્દ બોલે છે ન્યા-
 રા ન્યારારે; કોઇ કહે અડશતીરથ કરશેરે, ત્યા-
 રે શુરતીને હરીવર વરશેરે; કોઇ કહે હાડ હીમાળે
 મળશેરે, ત્યારે સુરતીને હરીવર મળશેરે; કો-
 ઈ કહે દેવ ડેરાંને નમશેરે, ત્યારે સુરતીને હરી
 વર મળશેરે; વીચાર વીવેકને કહે છેરે, એમ
 તો કન્યા કુંવારી રહેછેરે; ચાલો જઈએ શતગુર
 ની પાશેરે, એવાં વચન સુણ્યાં દયાળ દાશેરે. ૫૬.
 ૩. પ્રથમ નમુ ગુરુદેવને જોણે ટાળ્યા ક્રમ ટળે-
 શેરે, સુરતી પરણે આતમરાંમનેરે સુભ કન્યા છે
 બાળેવેશે; અનુભવ વીવા આદર્યોરે. ૧. પ્રથમ પ્રી-
 તે શતશામ કીધો, હૃદયે હરખ અપારરે અવિ-
 નાશી વર આદર્યોરે ત્યારે ઉપન્યો છે મન વીચાર
 અનુભવ. ૨. ઉરમી ટળી અન્યદેવની, થઇ ઉત્ત-
 મ વરની આશરે; શબ્દ સદેશે આવી એમ કહ્યુંરે
 ભલા અલખ પતીના એ વાશ. અનુભવ. ૩.

કિરતન.

માયાને મેલીને મરવું પ્રભુ ભજી કામ નક્કી કરવું.
 માયાને મેલીને મરવું. સાચા હરી સંતને સેવો. અ-
 લોકીક લાભ અતી લેવો; નીચાનો તો સંગ તજી
 દેવો. માયાં કળીમાં ભક્તી કરે કુટી, અલાવે ક-
 મ તણી હુંડી; તેમાં મુરખ ખોવા બેઠો મુડી. મા-
 યાં વીવેકી વાત કરે સારી, તજવે પર ધન પર ના-
 રી; તેની વાણી ઉરમાં લેવી ધારી. માયાં વીશેથી
 મન પાછું વાળે, મોટાની મરજદા પાળે; દેવાનંદ કે-
 હે બ્રમણા ટાળ. માયાને મેલીને મરવું.



